

รักที่ 1

ก่อนรัก

“คุณพ่อขา นี่รางวัลดีมีเกียรติ เป็นที่ยอมรับขนาดนี้ มันคือเครื่องการันตีที่ดีที่สุด คุณพ่อจะมาเทสแบบนี้ไม่ได้นะคะ” หญิงสาววัยยี่สิบหกปีสะบัดเสียงใส่ผู้เป็นพ่อ หลังจากที่หล่อนเดินเอาการ์ดเชิญหรรษาสีเงินยวงมีชื่อ แสนวิเศษ วายุกุล ปรากฏหราว่าเป็นผู้ที่ได้รับเลือกให้รับรางวัลหนึ่งในสิบนักธุรกิจดีเด่นประจำปี ในประเภทคลื่นลูกใหม่ไฟแรง ช่างๆ มีเอกสารแสดงความเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ห้องพักแบบดูเพลกซ์หรูหรางกลางถนนวิฑู ที่หล่อนเพิ่งโอนมาเป็นชื่อของตัวเองเรียบร้อย ตกแต่งตามรสนิยมพร้อมหิ้วกระเป๋าเข้าอยู่ทุกเมื่อ ซึ่งเป็นสาเหตุทำให้คุณสันต์ผู้เป็นพ่อยิ่งออกอาการไม่พอใจ เพราะลูกสาวคนเดียวทำได้ทุกอย่างตามที่เขาวางข้อกำหนดสเปกสูงลิบไว้

“แสนจะไปอยู่ได้ยังไง คนเดียวแบบนั้น” เมื่อเข้าตาจนบุรุษวัยห้าสิบกว่าๆ ก็อยากจะพลิกฟื้นของตัวเอง จากที่เคยยื่นข้อตกลงกับบุตรสาวคนเดียวเมื่อสองปีก่อน ตอนที่แสนวิเศษมาขอย้ายออกไปอยู่นอกบ้าน เขาก็ได้แต่บอกให้หญิงสาวพิสูจน์ตัวเองว่ามีความสามารถในการดูแลตัวเอง รับผิดชอบตัวเองได้มากพอ โดยลูกสาวคนสวยได้แต่นั่งอึ้งไปพักใหญ่ก่อนจะตกปากรับคำ

ในวันนี้หลังจากผ่านมาแค่สองปี แสนวิเศษที่เปิดบริษัทรับจัดงานเลี้ยงประเภทออพเตอร์ปาร์ตี้อย่างเดียวกลับประสบความสำเร็จเกินคาด บริษัทมียอดจัดงานในแต่ละเดือนมากที่สุด เก็บเงินได้เป็นกอบเป็นกำ ถึงขั้นซื้อคอนโดที่ขึ้นชื่อว่าแพงที่สุดในประเทศเป็นของตัวเองได้

“คุณพ่อ!” คราวนี้ถึงกับกระแทกตัวลงนั่ง ยกมือไหว้ขอโทษเล็กน้อยตอนที่บิดาทำท่าสาละงัดด้วยความตกใจ “จะมาผิดสัญญากันไม่ได้นะคะ คุณพ่อตกลงแล้ว สัญญาแล้ว เราเกี่ยวก้อยกันแล้วด้วยว่าถ้าแสนประสบความสำเร็จ คุณพ่อจะให้แสนออกไปอยู่คนเดียว” หน้าสวยจัดเชิดขึ้นขนานพินตามประสาคนมั่นใจในตัวเอง ก่อนจะยิ้มนิ่งขึ้นอีกครั้ง สะบัดก้นงอนๆ ภายใต้เลกกิ้งสีดำ เอื้อมหยิบเอกสารแสดงความเป็นเจ้าของที่อยู่ใหม่มาถอดไว้กับบอก นี่คือน้ำพักน้ำแรงทั้งชีวิตของหล่อน

“แล้วนี่แสนไม่ได้ประสบความสำเร็จธรรมดา แสนมีปัญหาซื้อบ้านของตัวเองได้ ไม่ใช่คอนโดไก่อ่าที่ผ่อนกันเดือนละสามพันเก้าพันนะคะคุณพ่อ นอกจากแพง เขายังเลือกคนอยู่ด้วยนะคะ ไม่ใช่ตัวท้อปจริงๆ เขาไม่ให้อยู่ร่วมชายคาเดียวกัน แล้วแสนก็ซื้อโดยที่ไม่ได้ขอตั้งค์คุณพ่อสักแดง”

หญิงสาวคืนเงินลงทุนก้อนแรกที่บิดาให้มาเป็นทุนประเดิมได้ตั้งแต่หกเดือนแรกที่บริษัท Plantastic เปิด ยิ่งแสนวิเศษยิ่งเพราะคำชมจากความสำเร็จของงานมากเท่าไร คุณสันต์ก็หน้าจ๋อยลงมากเท่านั้น ลุ้นให้ลูกสาวลืมสัญญาที่เคยตกลงกันไว้ตลอด แต่แล้ววันนี้ก็มาถึง วันที่ลูกสาวทำทุกอย่างตามที่เขาบอกแล้วก็มายืนทวงสัญญาหน้าดำหน้าแดง อธิบายจนหายใจไม่ทันอยู่แบบนี่

“โอ้แสน พ่อเป็นห่วงหนู เรานะไม่เคยอยู่คนเดียวเลยนะ”

ไม่จริงหรอก อันที่จริงลูกสาวเขาอยู่คนเดียวมาทั้งชีวิต เด็กๆ

ก็อยู่กับพี่เลี้ยง โตมาหน่อยเขาก็กับภรรยาที่ตัดสินใจส่งเข้าโรงเรียน
กินนอนเพราะไม่มีเวลาดูแลลูก

“แล้วแสนไม่เข้าใจว่ามันต่างกับการที่แสนอยู่ประจำตั้งแต่
ปอสามปอสี่ยังงี้” คนสวยของบ้านถอนใจเฮือก งงวอยกับวิถีคิดของ
บิดาไม่น้อย ส่งหล่อนไปอยู่โรงเรียนประจำภายใต้การดูแลของคนอื่น
ตั้งแต่ยังเด็กยังเล็ก พอหล่อนเรียนจบปริญญาโทกลับมาในวัย
ยี่สิบสี่ กลับจะมาหวังลูกสาว ไม่ปล่อยให้คลาดสายตาเสียแบบนี้

“นั่นมันอยู่ในการดูแลของครูที่โรงเรียนนะแสน แถมโรงเรียน
ที่พ่อให้แสนอยู่ก็หรูหรา ปลอดภัย แสนไม่เข้าใจหรอกว่าพ่อกับแม่เป็น
ห่วง แค่ว่าจะให้เราได้อยู่บ้านกับคนใช้ยังไม่ทำ ถึงส่งหนูไปอยู่โรงเรียน
ประจำงี้”

คุณสันต์บอกลูกสาวคนสวย เขากับภรรยาประกอบธุรกิจร้านอาหารหลายสิบหลายร้อยสาขาทั่วประเทศ แรกสายตีตลาดลูกค้า
หลายกลุ่ม มีบริษัทรับจัดอาหารนอกสถานที่เป็นของตัวเอง เรียกว่า
เป็นตัวท็อปของอุตสาหกรรมอาหารเจ้าหนึ่งก็ว่าได้ และด้วยธุรกิจ
แบบนี้ทำให้ทั้งคู่ต้องทำงานนอกบ้านในเวลาติดกันตลอดเวลา จึง
ตัดสินใจว่าการส่งแสนพิเศษเข้าโรงเรียนประจำให้มีคนคอยดูแลใกล้
ชิดน่าจะเป็นผลดีกว่า พอเข้าชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สาวน้อยก็
ขออนุญาตไปเรียนต่อที่ต่างประเทศในระบบบอร์ดิ้งสกูลเช่นเคย
จนเรียนมหาวิทยาลัยก็ยังดีไม่น้อยเพราะมีลูกของเพื่อนสนิทเรียนอยู่
เข้าทาวนเฮาส์หรูหราร่วมกัน จะว่าใช้ชีวิตคนเดียวก็ไม่ใช่ว่าจะมี
คนดูแลตลอดเวลาก็ไม่เชิง

“แต่คุณพ่อจะคืนค่าไม่ได้ แสนทำทุกอย่างตามที่คุณพ่อยื่น
ข้อเสนอหมดแล้ว ถ้าคุณพ่อทำแบบนี้ เพื่อได้เลยนะคะว่าแสนจะ
ไม่ฟังอะไรคุณพ่ออีก”

คราวนี้บิดาชะงัก รู้ดีว่าลูกสาวคนสวยเด็ดขาดแค่ไหน แสนพิเศษ

ไม่เคยทำให้หนักใจ เป็นลูกที่นำมาแต่ความภูมิใจให้วงศ์ตระกูล แต่ด้วยความที่หญิงสาวดูแลตัวเองมาตลอดเลยทำให้เจ้าตัวเชื่อมั่นในตัวตัวเองมากถึงสูงลิบ จนบางครั้งคนเป็นพ่อเป็นแม่ก็ต้องอ่อนน้อมให้ และคงรวมถึงครั้งนี้ด้วยเช่นกัน แต่คนเป็นพ่อก็ยังหวังลมๆ แล้งๆ โดยการทิ้งไปใบสุดท้ายที่ตั้งใจเก็บไว้สำรอง

“เอจี้ แสนมาหาพ่อก่อน อย่าเพิ่งอนนะคนสวยของพ่อ ทำหน้าบูดเดี๋ยวยเป็นรอยนะ”

หญิงสาวยืนพิงบาร์หินอ่อนสีดำในห้องนั่งเล่นของบ้านวายุกุล แขนเรียวซ้อนได้ออกในขณะที่แขนอีกข้างถือแก้วน้ำส้มขึ้นเสมอหน้า มองหน้าบิดาแบบเริ่มจะไม่ค่อยสບอารมณ์ แต่ยังรักษากิริยามารยาทได้อย่างดี ยอมเดินมาทักว่า ร่าร่า วาฬ พิกาทรายลงข้างบิดาที่ก้มมือเรียกหล่อนหย้อยๆ

“พ่อยอมก็ได้ แต่แสนต้องมีรูมเมต” บุรุษวัยกลางคนเสนอ ยกยัมให้แก่อความชาญฉลาดของตัวเอง

“ได้ไง แสนจะหา ยังไง คุณพ่อจับแสนเข้าโรงเรียนประจำตั้งแต่ยังไม่สิบขวบ ไปอยู่เมืองนอกบอร์ดิ้งตั้งแต่สิบห้า จะให้แสนไปหาเพื่อนจากที่ไหน” คนไทยที่คบหาสนิทสนมกันตอนนี้ก็มีแต่เพื่อนตอนเรียนระดับปริญญาตรีกับปริญญาโทแค่สองคน ที่เหลือเป็นฝรั่งมังค่า แถมสองคนนั้นเป็นสามีภรรยาที่แต่งงานกันทันทีตั้งแต่เรียนจบ หญิงสาวรู้ดีว่าคุณพ่อเล่นแง่เข้าให้แล้ว “ทำแบบนี้คือคุณพ่อผิดสัญญาชัดๆ แสนไม่คิดเลยนะคะว่าคุณพ่อจะเป็นขนาดนี้”

รู้แต่บอกว่าพ่อแม่รักและห่วง แต่คนที่เสมือนอยู่ด้วยตัวเองมาทั้งชีวิตก็อดอัดไม่น้อย ผิดกับบิดามารดาที่ธุรกิจเลยจุดที่ต้องลงไปลุยงานเอง พอเริ่มจะวางมือก็อยากจะเกาะติดลูกสาวให้ชื่นใจขึ้นมา

“เอจี้ เอจี้” คนรักลูกเกินทุกอย่างรีบตอรอง เพราะรู้ว่าตัวเองนี่ละที่กำลังนิสัยไม่ดีอยู่ “เท่าที่พ่อดู ห้องหนูมีตั้งสามสี่ห้องนอนนิ”

คอนโดสองชั้นหรูหราของลูกสาวเรียกได้ว่าเป็นห้องที่ดีที่สุดในตึกจากห้องพักราคาหลายร้อยล้านบนยอดตึกเท่านั้น “หนูก็ปล่อยให้ใครมาเช่าอย่างน้อยก็ยังมีคนอยู่ในบ้าน ไม่ใช่หนูอยู่คนเดียวแบบนี้ พ่ออึ้งหัวงเกิดเจ็บป่วยอะไรใครจะดูแล บอกพ่อสิ”

“คุณพ่อคะ!” แสนวิเศษหันหน้าสวยขยับบ่งบอกความไม่พอใจเต็มเปี่ยม แต่ยังไม้ออกอาการมากเหมือนเวลาเหวี่ยงกับลูกน้อง

“นี่แกลั่นแสนชัดๆ รู้นึคะว่าแสนรักความเป็นส่วนตัวแค่ไหนจะให้แสนไปหาใครก็ไม่รู้มารวมบ้าน ใจร้าย ใจร้ายมาก” พุดจบก็ยกมือไหว้บิดา เดินหน้าเป็นตุตออกไป ไม่วายุสนกับคุณแม่ที่สวยพริ้งตั้งแต่หัวจดเท้า ดูแลตัวเองจนไม่รู้เลยว่ามียัยห้าสิบแล้ว

“อ้าว หนูแสนไปไหนคะ คุยกับคุณพ่อเสร็จแล้วหรือ” มารดาจับแขนลูกสาวที่พุ่งตัวออกมาจากห้องนั่งเล่นไว้ เห็นท่าทางลูกสาวก็เดาเรื่องออกว่าสองพ่อลูกเจรจาอะไรกันอยู่ตั้งนานสองนาน ลุ้นไม่น้อยว่าสามีจะเจรจากับบุตรสาวสำเร็จหรือไม่

“อู๊ย ขอโทษค่ะ” แสนวิเศษยกมือไหว้มารดา ท่าทางยังไม่สบอารมณ์อยู่ แต่ยังรักษากิริยามารยาทกับบุพการีอย่างดี

“แสนคุยกับคุณพ่อไม่รู้เรื่องคะ เรื่องที่ควรจะจบเลยยังไม่จบ” หญิงสาวสะบัดสะบิ้ง ส่วนคนเป็นแม่ที่แสนอ่อนหวานก็ได้แต่ลูบแขนเรียวยาวไปเรื่อยๆ แน่ใจแล้วว่าสองพ่อลูกเจรจาอะไรกันอยู่ และค่อนข้างเบาใจเมื่อเห็นแสนวิเศษออกอาการแบบนี้ นี่แสดงว่าทุกอย่างเป็นไปตามที่หล่อนและสามีต้องการ

“ค่อยๆ คุยนะคะ คุณพ่อรักหนูแสนจะตาย แม้ว่าหนูแสนไปทำงานเนอะ เห็นลุงเศรษฐีตรกรอหนูแล้วนี่คะ” คุณแม่แสนหวานบอกพยายามให้ลูกสาวออกไปจากบ้านเพื่อที่หล่อนจะได้เข้าไปถามความคืบหน้าจากสามี

ด้านคนโดนแม่ไล่ฮ้อมๆ ก็ได้สติใจ หงุดหงิดเกินกว่าจะอยู่บ้าน

อีกทั้งงานในความรับผิดชอบมีมากมายเลยพียักหน้าลวกๆ ยกมือไหว้
มารดาอีกครั้งก่อนจะรับกระเป๋าจากพี่เลี้ยงที่รีๆ รอๆ อยู่ตรงหน้าประตู
บ้านแล้วขึ้นรถตู้เอกประสงค์สีดำกลับไป

ด้านคุณวสาเมื่อเห็นลูกสาวออกไปแล้วก็รีบก้าวยวๆ ไปหา
คูชีวิตที่นั่งดูรายการทำอาหารในทีวี กางแขนออกรับภรรยาเข้ามาไว้ใน
อ้อมแขน ยังหวานชื่นกันเหมือนหนุ่มสาวไม่มีผิด

“วสาเห็นหนูแสนหน้าย่งเขียว คุณสันต์ทำสำเร็จใช่ไหมคะ”
คนที่สวพริง อ่อนหวานตั้งแต่หัวจดเท้ายิ้มหวานขณะถามสามี
ไม่ยอมให้ลูกออกไปอยู่คนเดียวเลย ถึงแม้จะรู้ว่าแสนวิเศษดูแล
ตัวเองได้ดีแค่ไหนก็ตาม

คุณสันต์สายตึ้งระเล็กน้อย ตอบตามความจริง หากข้อเสนอ
สุดท้ายที่เขาพูดไปแล้วแสนวิเศษทำได้จริง เขากับมารดาของหญิงสาว
ก็คงหมดโอกาสพลิกผันอีกแล้ว

“ก็ไม่รู้เหมือนกันสิ ยื่นข้อเสนอสุดท้ายไป ถ้างานนี้ลูกสาวเรา
เขาทำได้อย่างที่ผมบอกอีก เราคงต้องยอมให้เขาไปอยู่เอง” คนเป็น
พ่อบอกตามจริง หรือว่าถ้าลูกสาวแข็งขันมา ทั้งพ่อทั้งแม่ก็ทำอะไร
ไม่ได้ “หรือจริงๆ แล้วเราสองคนควรทำให้ลูกออกจากอก” คุณสันต์
มองภรรยาในอ้อมแขนที่ครองคู่กันมาว่ายี่สิบห้าปี

“นั่นสิคะ หรือควรเป็นเราที่ต้องทำใจเพราะเกิดอยากจะมาเลี้ยง
ลูกตอนแก่ โกล้ลูกตอนโต” คุณวสารู้ดีอยู่แะใจว่าทั้งหล่อนและสามี
เลี้ยงลูกมาแบบผิดวิธี แต่จะอย่างไรได้ พอมาตอนนี้มีเวลา ลูกก็โต
จนอยากบินออกจากอกเสียแล้ว “แต่วสาห่วงลูก เอาจริงๆ ถ้าแต่งงาน
แต่งงานหรือไปอยู่กับแฟน วสาอาจจะสบายใจกว่านี้เพราะมีคนดูแล”

ทั้งคุณวสาและคุณสันต์เป็นคนหัวสมัยใหม่มาดด้วยกันทั้งคู่
เพราะร่ำเรียนในต่างประเทศกันมาเป็นสิบๆ ปี เป็นคู่รักกันมาตั้งแต่
เรียนปริญญาตรีที่อเมริกา อยู่ด้วยกันจนจบปริญญาโท ถึงกลับมา

สร้างเนื้อสร้างตัวสร้างครอบครัวร่วมกัน

“เอน่า หนูแสนอาจจะยอมถอดใจ วสาก็รู้ว่าหนูแสนโลก ส่วนตัวสูงขนาดไหน ขนาดเราเป็นพ่อเป็นแม่แท้ๆ แกลงขีดเส้นชัดเจน นี่ถ้าถึงขั้นต้องไปเปิดรับรูมเมตที่ไม่รู้จักห้วนนอนปลายเท้า เชื่อมเกาะ ไม่มีวันที่หนูแสนได้ย้ายไปอยู่ไอ้คอนโดร้อยล้านที่เก็บตังค์ซื้อเองหรอก”

“แกๆ พี่แสนโมโหโครมา ดูลิ ท่าทางเหมือนจะกินหัวอยู่แล้ว” ลูกน้องคนหนึ่งในที่มาร์ทบอกเมื่อเห็นเจ้านายคนสวยเดินอวด หนูนัย่ใจชาย ออกเวยสะโพกชัดจนไม่น่าจะชอบมาทำงานเบีรองมือ รองเท้าขาวบ้านแบบที่ทาอยู่ ควรจะไปเป็นดารา นางแบบ หรือเป็น เซเลบออกงานสวยๆ เสียมากกว่า ร่างเ้ายวนมีแค่เสื้อกล้ามคอเหลี่ยม สีขาวกับแจ็กกิ้งสีด้ายาวแค่ต่าตุ่ม ดูเช็กชีแบบทะมัดทะแมงรับกับ รองเท้าผ้าใบสนนราคาครึ่งแสนสีขาว เรียบแต่เก๋ มีเสน่ห์แบบง่ายๆ

“จะไปรู้เหรอก นี่จะเางานไปให้ปฐุฟ ไม่กล้าเลยนะ” อีกคนก็ ทำท่ากลัวหวัด รู้ดีว่าเวลาของค้ล่ง แสนวิเศษน่ากลัวขนาดไหน แล้ว ก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่เมื่อเห็นเพื่อนสนิทของอีกฝ่ายเปิดประตูเข้ามา ในบริษัท อยู่ดีๆ ก็มีเทวดามาโปรด

“คุณพกมา” มือบางดีแซนเพื่อนร่วมงานเมื่อเห็นชายหนุ่ม หล่อต้งรังสีโอปป้ากระจายเดินเข้าประตูบริษัทมา ปากแดงจัดคลี่ยิ้ม แบบคนอารมณ์ดีให้ลูกน้องของเพื่อนรักที่คู้้นหน้าคู้้นตากันดี หล่อ รวย อัยยาคัยดี เสียอย่างเดียวนี่มีเมียแล้ว

“แสนอยู่ไหมครับ” ถามเลขาฯ หน้าห้องเพื่อนสนิทด้วยเสียงทุ้ม นุ่ม แต่ก็ดังพอที่จะได้ยินกันทั่ว เพราะพนักงานสาวๆ แถวนั้นต่างหยุด กิจกรรมเพื่อชื่นชมความหล่อกันใหญ่

“อยู่ค่ะคุณพก เพิ่งถึงพอดี เดียวก็พบอกให้ค่ะ” สาววัยยี่สิบ กว่า ตัวเล็กแคบ่าแสนวิเศษลุกขึ้นจากโต๊ะทันที กุฏิๆจอรีบแจ้งให้

เจ้าของบริษัททราบว่าเขาคนสำคัญมาหา ไม่นานสาวหน้าใสก็เดินออกมาพยักหน้าเป็นสัญญาณว่าอีกคนพร้อมให้เข้าหาแล้ว

ทันทีที่ประตูเปิดออก ผู้มาเยือนก็เห็นเพื่อนสาวแสนสวยยิ้มอมยิ้มทั้งๆ ที่ตากำลังดูพิธีเซ่นเทชน์ของลูกค้าเป็นรอบสุดท้าย

...

“พีรอด แสนไม่ไหวแล้ว ทำไมคุณพ่อไม่ให้ย้ายออกสักที” สวงามหน้ายุ่งกรอกเสียงลงไปตามสายหาวหรือกับหมอดูใจ ที่ปรึกษาทุกอย่าง “แฟนก็ไม่มี บ้านก็ไม่ได้อยู่ โอ๊ย ทำไมชีวิตแสนมันแบบนี้”

“แกใจเย็นๆ สิ ฉันบอกแกละมัยว่าดวงแกเวลาได้มันได้ทั้งสองอย่างพร้อมกัน แต่เอ๊ะ รอแป็บ” เสียงแม่หมอดูขวัญใจไฮโซสลับไฟดังต๊บๆ ตรวจเช็คดวงชะตาให้แบบออนไลน์ “ตายแล้ว! นี่แกจะได้ผัวพร้อมบ้านเลยนะจ๊ะ”

“แสนมีบ้านแล้ว แสนขอแฟนอย่างเดียวได้ไหม” หญิงสาวหัวเราะคิกคัก บ่นเรื่องนี้กับทั้งเพื่อนรักทั้งหมอดูมาตลอดว่าทำไมถึงไม่มีแฟนแบบคนอื่น ทั้งที่หล่อ่นก็สวยจัดเจ็ดจรสชนิดดาราบางคนยังอาย คนจีบก็มาก แต่กลับไม่เจอใครถูกใจสักคน แถมช่วงแรกๆ ที่กลับมาเมืองไทยคนสวยคนนี้ก็โฟกัสที่งานเสียเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นไม่ว่าใครโพรไฟต์ดีแค่ไหนก็เข้าไม่ถึงหัวใจแสนวิเศษทั้งนั้น แต่พอรุ่นพี่ที่รักมากแต่งงานกับเพื่อนสนิทไป แสนวิเศษก็หลงเสน่ห์โอหวานของคู่รักอยากมีแฟนบ้าง เริ่มลืมหืมตามองผู้ชาย อ้าปากเปิดโอกาสให้ใคร คราวนี้ก็ไม่มีใครกล้าเข้าหา เพราะเข้าใจกันไปแล้วว่าคุณแสนจีบยากยิ่งกับอะไร

“ก็นั่นแหละ หมายถึงแกจะได้ย้ายบ้านพร้อมได้ผัวในคราวเดียวกัน”

ยังไม่ทันคุยต่อ หางตาเฉียวก็เหลือบเห็นเพื่อนสนิทเปิดประตู

ห้องหล่อนเข้ามา หน้าสวยที่เครื่องเครียดอยู่เมื่อครูเปลี่ยนเป็นยิ้มหวาน
รับแขกทันที

“พี่รอด แค่นี้ก่อน พี่พามาพอดี เดี่ยวแสนโทร. ไปมาที่ใหม่”

“หน้ายุ่งเขียว คุณหนูแสน” ประกาศิตเรียกเพื่อนสนิทด้วย
คำว่าคุณหนูมาตั้งแต่ไหนแต่ไร ทั้งที่จริงๆ เจ้าตัวไม่ใช่พวกขยับตัว
ทำอะไรไม่เป็น แท้ที่จริงแล้วเหมือนจะทำได้ทุกอย่างเสียด้วยซ้ำ แต่ที่
เรียกเช่นนั้นเพราะบิดามารดาอีกฝ่ายตามติดไม่ให้กระดิกตัว ยอมให้
เปิดบริษัทรับจัดงานเลี้ยง แต่ก็ไม่วายมีคนขับรถคอยผลัดกะดูแลรับส่ง
ให้วุ่นไปหมด

“ยุ่งสิ คุณพ่อตั้งทำอะไรจะผิดคำพูดอีกแล้วนะพี่พก”

หนุ่มหล่อวัยยี่สิบแปดที่บิดามารดาสนิทสนมกับบิดามารดา
หล่อน รู้จักกันตั้งแต่เด็กๆ ไว้ใจกันขนาดให้อาศัยรวมบ้านกันได้ตอน
เรียนระดับปริญญาที่ต่างประเทศ ในขณะที่ภรรยาของอีกฝ่ายอายุ
อานามพอกับหล่อน เป็นเพื่อนที่แสนวิเศษรู้จักตอนเรียนปริญญาโท
นั่งลงที่เก้าอี้ฝั่งตรงข้าม

“แล้วนี่แพรวไปบินเหวอะ”

“ใช่ เพิ่งไปเมื่อคืน นี่พี่มีพบลูกค้าข้างนอก เลยเบี่ยงไม่เข้าบริษัท
เสียเลย แวะมาหาแสนชะหน่อย เย็นนี้กินข้าวกันไหม”

“โอ๊ย ไม่ได้ค่ะ แสนมีงานเย็นนี้ แถมยังต้องไปปริ๊ฟงานกะที่งาน
ของคืนพรุ่งนี้อีก กว่าที่จะเสร็จ แสนว่าพี่พกนอนหลับฝันถึงแพรวไป
สามรอบแล้ว”

หญิงสาวบอกเข้าๆ ทั้งคู่เพิ่งแต่งงานกันได้ประมาณหนึ่งปีหลัง
จากเรียนจบกลับมา เรียนให้ผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายรับทราบก็จัดงาน
แต่งงานประกาศความรักให้โลกรับรู้ หลังจากนั้นแพรวชมพูก็สอบเข้า
เป็นพนักงานต้อนรับบนเครื่องบินของสายการบินยักษ์ใหญ่อย่าง
สตาร์ไลน์ได้อย่างที่ตั้งใจไว้ ส่วนประกาศิตก็สืบทอดธุรกิจที่บ้านอย่าง

เต็มใจ มีชีวิตครอบครัวที่น่ารัก สมบูรณ์แบบทุกอย่าง ชาดก็แต่พยานรักของทั้งคู่

“โกฏ อยู่บ้านกินกงสี เป็นลูกคุณหนูดี ๆ ไม่ชอบ ออยากตกระกำลำบาก พี่ไม่เข้าใจแสนจริง ๆ นะ จะทำให้ตัวเองเหนื่อยทำไม ลูกสาวคนเดียวแท้ ๆ อีกหน่อยไม่ต้องคอนทั้งบริษัทตัวเองทั้งรับงานคุณพ่อคุณแม่มาทำต่อเหรออ” ชายหนุ่มถามด้วยความเป็นห่วง รับรู้เรื่องราวในชีวิตของหญิงสาวมาโดยตลอด ขึ้นชมในความสำเร็จของเพื่อน แต่ก็สงสัยเพราะท่าทางเหนื่อยเหลือเกิน รู้ว่าหญิงสาวต้องใช้แรงกายแรงใจมากขนาดไหนกว่าจะก้าวมาถึงจุดนี้

“หิ พี่พกกั้รู้ว่าเพราะอะไร แสนโตมาด้วยตัวเอง จัดการชีวิตตัวเองมาตลอด แสนไม่ได้ไม่รักคุณพ่อคุณแม่ะคะ แสนแค่ต้องการพื้นที่ไ้หายใจบ้าง แถมพี่พกกั้รู้ว่าคุณพ่อคุณแม่มาเห่อกูกตอนแสนเลยเบญจเพสแบบนี้มันไม่ไหว” หญิงสาวพูดซอๆ มือก็จิดจิดที่อยากไ้ห้ห้มแก้ไขฟรีเซนเทนชั่นนี้ ปากเมาท์ แต่มือก็ทำงานไม่ได้หยุด

“ว่าแต่พี่พกทานอะไรไหมคะ แสนเพิ่งเอาขนมมาจากบ้านพอตีมีพายแกะที่พี่พกชอบด้วย” หญิงสาวเสนอของว่างสดๆ จากเตาที่บ้านที่รู้ว่าชายหนุ่มชอบ

“แบ่งแสนคำเดียวได้ไหม เดียวต้องไปทานข้าวกับลูกค้า พี่ไม่ยอมอืม” รู้ดีว่าของกินจากบ้านวายุกลขึ้นชื่อทุกอย่างตามประสาเจ้าของร้านอาหารเจ้าของบริษัทรับจัดงานเลี้ยงมือหนึ่ง เขาเองมีโอกาสได้ชิมบ่อยๆ และติดใจไปเสียทุกอย่าง แต่ก็ต้องเผื่อกระเพาะไว้สำหรับมื้อกลางวันด้วย

“ว่าแต่เห็นแพรวาโอนคอนโดแล้ว จะย้ายเมื่อไหร่ มีไรให้พี่ช่วยบอกนะ”

คราวนี้แสนวิเศษวางปากกากลางท้นที่ ยู่ปากสีแดงเข้ม ทั้งสายตาค้อนหนัก ทำท่าเหมื่อนงอนเขา น่าเอ็นดูจนเขาอดหัวเราะเบาๆ ไม่ได้

มือเรียวกว่าอย่างรัดผมมารวบผมลงๆ ผมยาวได้สวยเริ่มไม่เหมาะ
กับการทำงานในวันนี้ ก่อนจะเลื่อนจานพายแคะของหล่อนให้เพื่อนรัก

“นอกจากจะไม่ได้ย้าย แสนยังโดนคุณพ่อปั่นหัวด้วย” แสน-
วิเศษยื่นข้อชนมให้ประกาศิต ส่วนตัวเองใช้ช้อนกาแฟแทนอย่างไม่มี
พิธีรีตอง

“นี่บอกให้แสนหาหมูเมตมาอยู่ด้วย เพราะกลัวแสนจะแห้งตาย
คาบ้านไม่มีใครรู้ พี่พกกี้ว่าแสนอยากอยู่คนเดียว แล้วแสนจะบ้า
หาหมูเมตมาอยู่ด้วยทำไม”

ชายหนุ่มพยักหน้าอึมมิ้ม รับรู้ทั้งนิสัยสาวสวย ทั้งสิ่งที่บิดาของ
คนตรงหน้าต้องการ “เขาก็ห่วงแสนแหละ ลูกสาวคนเดียว สวยชะ
ขนาดนี้ด้วย แต่พี่ก็เข้าใจแสนนะ คนไม่เคยอยู่กับพ่อแม่คงอึดอัด”

“ใช่เลยคะ พี่พกนี่น่าจะเป็นพ่อแสนนะคะ ไม่งั้นบ้านนี้แสนได้
ออกมาอยู่คนเดียวโดยไม่ต้องมานั่งพิศุจน์ตัวแบบนี้” ตาหวานกวาด
มองออกไปนอกห้องทำงานผ่านผนังกระจก เห็นทีมงานชะมัทเขม้น
ตั้งอกตั้งใจทำงานก็ชื่นใจไม่น้อย นี่เป็นอาณาจักรที่หล่อนปลูกปั้น
ลงทั้งแรงกายแรงใจ จนบริษัทมีพนักงานนับร้อย เป็นธุรกิจขนาดกลาง
ตั้งอยู่ในอาคารแบบลอฟต์สี่ชั้น ถือว่าประสบความสำเร็จอย่างมาก
สำหรับคนอายุยี่สิบหกแบบหล่อน

“ว่าแต่พี่พกเอาไรอีกไหม แค่อสองคำจะอึมเหรอคะ”

“ไม่ดีกว่าจะ พี่แะมาหาเฉยๆ เห็นแสนไม่ว่างเจอพวกพี่เลย
จ้ะพี่ไม่กวนแสนดีกว่า ไว้เจอกันที่งานคืนพ่องี้” ประกาศิตบอกลูกน้องรัก

“เรื่องหมูเมตพี่ว่าลองหาแบบที่ไม่ค่อยอยู่บ้านสิ เนี่ยพวกแอร์
อย่างแพรว เดือนนึงอยู่บ้านไม่ถึงครึ่งเดือน” ชายหนุ่มเสนอลอยๆ
“แสนเองพี่ก็เห็นไม่ค่อยจะอยู่บ้าน ต้องคุมงานจนดึก ลองดู มีไรให้
พี่กับแพรวช่วยบอกมาละกัน ไม่ต้องเกรงใจ”

ส่วนแสนวิเศษยิ้มน่ารักใส่คนตรงหน้า รับความปรารถนาดีที่เขา

มีให้ ทั้งเขาทั้งภรรยาเป็นคนที่หล่อนกล้าพูดได้ว่าเป็นเพื่อนรักที่สุดที่มีในชีวิต

“เห็นแสนเกรงใจพี่กับแพรวตอนไหนคะ เชื้อเถอะคะถ้าจวนตัวจริงๆ แสนแจ้นไปให้ช่วยเน” หญิงสาวลุกขึ้นบ้างเมื่อเห็นแขกที่สนิทกันยืนขึ้นจัดชุดกับเสื้อเท้าให้เข้าที่เข้าทาง ความือถือกดข้อความเพื่อเรียกคนขับรถ

“พรงนี้แต่งตัวสวยๆ นะ พี่จะถ่ายรูปส่งไปให้แพรว นี่บ่นอุบเลย ว่าแลกไฟล์ไม่ได้ ไม่งั้นจะไปงานพรงนี้ด้วย”

งานที่ประกาศิตหมายถึงคืองานรับรางวัลนักรุกขจยอดเยี่ยมประจำปีให้หล่อนเพื่อกาการัดเชิญให้คุณสันต์ผู้เป็นบิดาду งานที่เป็นเครื่องการันตีความสำเร็จชิ้นใหญ่ของหล่อน ทุกคนต่างชื่นชมยินดีจะมีก็แต่พ่อกับแม่แค่นั้นที่ไม่สนใจเท่าไร ส่วนประกาศิตนั้นครำหวอดในการการรุกรักที่รับช่วงต่อจากครอบครัว จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่จะมีชื่อติดเกสต์

“แน่นอนคะ พี่พกเตรียมเมมไปถ่ายให้เต็มทีเลย อ้อ อยู่ออฟเตอร์ปาร์ตีด้วยกันนะคะ งานนี้แสนเป็นคนจัดเอง รับประกันความสนุกคะ” เป็นที่ขึ้นชื่อลือชามากว่าหากงานปาร์ตีไหน Plantastic เป็นคนคุมงาน บรรยายกาศในงานเลี้ยงนั้นจะสนุกสุดเหวี่ยงชนิดที่เป็นเรื่องเล่าต่อๆ กันไปได้อีกเป็นเดือน แขนร่วมงานประทับใจจนอยากจะปาร์ตีใหม่ทุกครั้งทีนี้ถึง

ชายหนุ่มรูปงามพยักหน้ารับไม่พอยังตะเบ๊ะเหมือนนายทหารรับคำสั่งผู้บังคับบัญชา ส่วนแสนวิเศษก็ยกมือไหว้เขาแบบที่ทำทุกครั้งส่งยิ้มระหวางที่ประกาศิตเปิดประตูห้องออกไปเกือบพ้นแล้ว

“ไปนะ อย่าทำงานหนัก พักบ้าง แสนพิสูจนตัวเองมาจนจะได้รางวัลอยู่พรงนี้แล้ว พี่คนนึงละภูมิใจในตัวแสนที่สุด” ตาหยีหรือล่งเพราะยิ้มหวานที่เขาส่งให้น้องรัก เห็นกันมาตั้งแต่เด็กๆ จนวันนี้หญิงสาว

มีธุรกิจของตัวเองสร้างเงินได้เป็นกอบเป็นกำแล้ว

อีกคนก็ยิ้มรับ รู้ว่ากำลังใจที่เขาส่งให้มีแต่ความปรารถนาดีล้วนๆ ไม่มีเรื่องชั่วสาวเจ๊อปน พยักหน้ารับคำเพื่อนรุ่นพี่ทันที

“ค่า ไปทำงานได้แล้ว พรุ่งนี้เจอกันคะ”

สีหน้าของแสนวิเศษสดชื่นขึ้นเล็กน้อยหลังจากที่อยู่ดีๆ ก็ได้กำลังใจแบบไม่ได้นัดหมายจากเพื่อนสนิท หน้าสวยโผล่ออกไปหน้าห้องทำงานเพื่อเรียกกิริดา แทนที่จะใช้อินเตอร์คอมเหมือนทุกครั้งถามโอกาสดูบรรยากาศในการทำงานของลูกน้องบริเวณนั้นไปด้วยว่าตั้งอกตั้งใจทำงานกันดีหรือไม่

“ก๊ฟ ให้ทีมงานเย็นนี้ขึ้นมาเลย พี่ขอปริ๊พอบสุดท้ายหน่อยคะ” สีหน้าและน้ำเสียงที่ดีขึ้นทำเอาลูกน้องที่รีรอจะเข้าหาหันมองหน้ากันเล็กน้อย เพราะอารมณ์เจ้านายสาวเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือในทันที

“แก ทำไมคุณพามาแป๊บเดียว คุณแสนยิ้มได้งี้ละ แกแน่ใจนะว่าเขาเป็นเพื่อนกัน” ลูกน้องคนเดิมที่ไม่กล้าเผชิญหน้านายสาวบอกทำหน้างงๆ มองตามประกาศิตที่เดินหล่อออกไป หยุดทักทายกับผู้คนในบริษัทเป็นระยะๆ เพราะคุ้นเคยกับทุกคนที่นี่ดี

“ตอนแรกชั้นก็ว่าเพื่อน แต่ถ้ายังงี้ก็เริ่มไม่ซัวร์ละวะ หนึ่งสั่งสดชื่นขึ้นมาเลย ว่าแต่นั้นผิวเพื่อนด้วยนะแก” อีกคนพูดแบบไม่อยากจะเชื่อ นี่ถ้าโสดกันทั้งคู่ก็คงพอจะเป็นเหตุผลอธิบายได้ว่าที่เจ้านายอารมณ์ดีขึ้นทันตาเห็นเพราะมีหนุ่มๆ มาให้กำลังใจถึงที่

“โอ๊ย สมัยนี้ถ้าเขาจะเอากัน ไม่มีใครสนละมั้ง แล้วก็แหกตาดูสิ คุณแสนเนียน่าพัดไปทั้งตัว ออกเวยสะโพกเน้นๆ เบอริ้นั้น ใครเห็นละไม่ยากก็บ้าแล้ว”

ร่างสูงใหญ่ตะปบมือหนาลงบนนาฬิกาดิจิตอลหัวเตียงทันที
ที่เสียงร้องเรียกให้เขาตื่นนอนดังขึ้น ชายเกือบจะไม่หนุ่มกะพริบตาให้
เพดานห้องสีน้ำเงินสองสามที นึกทบทวนว่าเมื่อคืนเกิดเรื่องสนุกเกิน
เหตุหรือไม่ ก่อนลุกขึ้นหย่อนขาแกร่งไปด้วยมัดเนื้อพาร่างแน่นนั้น
เข้าห้องน้ำเพื่อจัดการตัวเองแบบง่ายๆ ไม่เกินสิบนาทีไปมาราก็เดิน
ออกมาโดยมีผ้าขนหนูสีขาวผืนเดียวเกาะสะโพกหมิ่นเหม่ คั่วทางเกง
วิ่งมาสวม สะบัดผ้าเช็ดตัวทิ้ง แล้วหยิบหุฟฟ์แบบไร้สาย ก่อนเดินออก
จากห้องนอนเพื่อไปออกกำลังกายในฟิตเนสส่วนตัวด้านล่างแบบที่ทำ
ทุกวันหลังตื่นนอน

เวลาเกือบสองชั่วโมงเรียกเหงื่อจากไปมารการไม่น้อย จนหน้า
หล่อจืดแดงกำเพราะความร้อน ชายหนุ่มในวัยสามสิบแปดกระดกขวด
น้ำแร่ขึ้นจิบ ไม่มีพิธีรีตองใดๆ ทั้งสิ้น ตามคกริบของหนุ่มร่างสูงร้อย
เก้าสิบเซนติเมตรมองออกไปนอกหน้าต่างเพนต์เฮาส์ชั้นบนสุด จาก
ห้องที่ดีที่สุดของโครงการ The Wealth ที่เขาเป็นเจ้าของ ที่จริงเขา
ไม่จำเป็นต้องเหนื่อยทำอะไรแบบนี้ก็ได้ แค่นอนอยู่เฉยๆ เก็บค่าเช่า
ที่ดินและสิ่งปลูกสร้างต่างๆ จากทั่วกรุงเทพฯ ลามไปจนถึงทั่วประเทศ
ก็มีเหลือกินเหลือใช้ไปไม่รู้กี่รุ่นต่อกี่รุ่น แต่เพราะที่เป็นคนเลือดใหม่
อยากทำอะไรให้ประสบความสำเร็จด้วยตัวเองทั้งๆ ที่มารดาประคบ-
ประหงม ไม่อยากให้ทำอะไรสักนิด

เขาเริ่มจากการเปิดบริษัทนายหน้าซื้อขายอสังหาริมทรัพย์เล่นๆ
หลังเรียนจบในวัยยี่สิบกว่าๆ แต่ดันทำได้ดี เลยได้รู้จักคนในวงการ
เดียวกัน ทำให้เกิดความคิดที่จะสร้างคอนโดระดับไฮเอนด์ที่ไม่ใช่แค่
มีเงินก็จะซื้อได้ แต่โพรไฟล์ต้องติดลิสต์ด้วย จนกลายมาเป็นโครงการ
The Wealth คอนโดหรูหราชั้นขึ้นชื่อว่าแพงและดีที่สุดในประเทศ ชาย
หมดในระยะเวลาอันรวดเร็ว เลยยิ่งทำให้เขามีข้ออ้างบอกมารดา
ในการที่จะย้ายมาอยู่ที่ห้องพักชั้นบนสุดของเขาเพื่อดูแลธุรกิจที่สร้าง

มากับมือ

...

‘ลูกกรคะ จะไปอยู่คนเดียวทำไมลูก ลำบากลำบาก กับข้าว กับปลาอีก ใครจะดูแลลูกกรคะ’ ท่านผู้หญิงมาติกาของหน้าบุตรชายคนเดียว หล่อนเลี้ยงลูกชายมาอย่างกับไข่ในหิน ไม่เคยให้ขยับตัวทำอะไรใดๆ ทั้งสิ้น แล้วนี่อยู่ดีๆ จะแยกไปอยู่คนเดียวในวัยเกือบสี่สิบแบบนี้ใครจะดูแล ‘ถ้าลูกกรแต่งงานแล้วคุณแม่จะไม่ห้ามเลยนะคะ ภรรยาลูกคงดูแลได้ แต่นี่คุณแม่ห่วงจริงๆ นะคะ อย่าไปเลย อยู่ที่บ้านกับคุณแม่เถอะ’

ชายหนุ่มยิ้มน้อยๆ ก็เพราะอะอะไรแม่เขาก็วนมาเรื่องหาเมียนี่ละ อันที่จริงเขาไม่ได้ปฏิเสธการมีภรรยา เพียงแต่ว่ายังไม่เคยเจอใครที่ทำให้เขารู้สึกว่าเป็นคู่ที่เหมาะสมทุกอย่าง คนที่ทำให้เขารู้สึกรักจนอยากจะทำอะไรให้ เต็มเต็มความสดชื่นทางใจให้แก่กัน ตอนนี้ที่พบที่เจอก็เป็นเพียงพวกมีความสามารถในการเติมเต็มทางกายเท่านั้น อ้ออย่างเขาก็โตจนป่านนี้ ก็ควรจะมีพื้นที่ชีวิตของตัวเองบ้างได้แล้ว

‘โอ้ เรื่องแค่นี้เอง ส่งเด็กไปทำความสะอาดสิครับ ห่างกันแค่นี้ไม่กี่นาที ให้ไปทุกวันยังได้’ ชายหนุ่มบอก ถึงเขาจะไม่มีทักษะในการดูแลตัวเอง แต่ความสะอาดกสบายมันอยู่ที่คอนโดของเขากับบ้าน ห่างกันไม่ถึงสิบนาที ดังนั้นก็ไม่ใช่อุปสรรคของเขา แต่เป็นปัญหาของเด็กรับใช้ที่ต้องจัดเวรกันไปทำความสะอาดที่פקใหม่ให้ทายาทคนเดียวของตระกูลปวีรรัตนต่างหาก

...

ระหว่างไปมารดามด้าอยู่กัภาพกรุงเทพมหานครยามสาย เสียงเรียกเข้าโทรศัพท์ที่ตั้งไว้เฉพาะเบอร์ผู้ช่วยของเขาก็ดังขึ้น ชายหนุ่มขมวดคิ้วเล็กน้อย เพราะอีกคนรู้ว่าหากเขาไม่เป็นฝ่ายติดต๋อไปก่อน

ในแต่ละวัน ทางโน้นจะไม่มีสิทธิ์โทร. มารบกวนเขาแบบนี้ นี่แสดงว่าต้องมีอะไรสำคัญ เจ้าตัวถึงละเมิดข้อตกลง มือหนากดปุ่มเล็กๆ ที่หูฟังแบบไร้สายเพื่อเชื่อมต่อทันที

“มีอะไร” ตามเสียงหัวเราะ

“นายครับ คือ...” น้ำเสียงฝ่ายโน้นดูลังเลไม่น้อย แต่ก็กลั่นใจรายงานจนจบ “เรื่องงานคืนพຽງนี้ผมคอนเฟิร์มกับทีมจัดงานแล้วว่านายจะขึ้นรับรางวัล แต่ไม่ทราบว่าคุณจะระบุใครไปงานด้วยเป็นพิเศษไหมครับ” ซานนท์รีบถาม เพราะการที่จะขอคิวดารานางแบบชื่อดังมาเป็นคู่ควงของเจ้านายอาจจะต้องใช้เวลา และนี่ก็จะถึงกำหนดงานคืนพຽງนี้แล้ว ไปมาราก็ยังไม่มีคำสั่ง เกรงว่าคนที่เจ้านายอยากได้จะไม่ว่างแล้วพานอารมณ์เสียใส่เขาอีก

เมื่อได้ยินคำถาม หนุ่มหล่อ้วยสามสิบแปดก็ถอนหายใจเอื้อมการออกงานคนเดียวเหมือนไม่เคยเกิดขึ้นกับเขามานานมาก ทุกครั้งมักมีดารานางแบบตัวท็อปเดินเคียงข้างเรียกความสนใจ ไม่นั่นก็ต้องมีเซเลบชื่อดังหรือลูกคุณหนูตระกูลไฮโซคอยขอเลาะบริการอยู่ข้างๆ ไม่ให้เหงาอยู่ตลอดเวลา แต่หลังจากทำแบบนั้นมาไม่ต่ำกว่าสิบห้าปี ไปมาราก็หมดอารมณ์ที่จะตื่นเต้นกับความงามภายนอกเสียจริงๆ จะว่าไปเขาก็ไม่เรียกใครมานาน จึงตัดสินใจพูดสิ่งที่ไม่มีความคิดออกไป

“ไม่ต้องละกัน เดี๋ยวฉันไปคนเดียว” เคยที่ไหนที่เพลย์บอยตัวต้นของสังคมไทยจะไปไหนมาไหนโดยไม่มีคนพะเน้าพะนอ ชายหนุ่มยกน้ำขึ้นจิบอีกรอบ ทบทวนสิ่งที่ทำมาตลอดแล้วพบว่าไม่ได้ให้ความสุขทางใจอย่างแท้จริง

“อะ...อะไรนะครับ” ผู้ช่วยหนุ่มถึงกับไม่แน่ใจว่าสิ่งที่ตัวเองได้ยินถูกต้องตามความต้องการของผู้เป็นนาย ยอมเสี่ยงโดนด่าดีกว่าทำอะไรไม่ถูกใจ

“บอกว่าไม่ต้อง งานนี้รับรางวัลเสร็จอาจจะกลับเลย แต่ยังไม่ต้องบอกคนจัดงานนะ เดี่ยวมารบเร้าให้อยู่ต่อ น่ารำคาญ” หนุ่มใหญ่ต่อสายคุยกับลูกน้องทั้งที่ยังเปลือยอกเปลือยให้เหงื่อแห้ง สิ่งการงานที่เพิ่งนึกออกอีกสองสามอย่างก่อนจะปล่อยให้หานนท์ไปทำตามคำสั่ง

ไปมารกรมุนตัวกลับขึ้นห้องนอน ตั้งใจว่าก่อนจะเข้า บริษัทจะสำรวจความเรียบร้อยภายในโครงการ The Wealth ที่ลูกบ้านเริ่มทยอยย้ายเข้าจนเกือบครบทุกยูนิต จะเหลืออีกแต่ห้องที่อยู่ชั้นถัดลงไปจากเขา แพงรองลงมาเป็นอันดับสอง ที่โอนเป็นรายแรก ส่งช่างเข้ามาตกแต่งภายในเป็นรายแรก แต่จนถึงทุกวันนี้ก็ยังไม่เห็นวีแววที่จะย้ายเข้ามาพักอาศัย จนเขาไม่แน่ใจว่ามีปัญหาอะไรหรือเปล่า

คนหล่อหยิบเสื้อยืดคอกลมสีขาวย้อมสีน้ำเงินคัตติงเป๊ะวางพาดบนสตูลหนึ่งสีน้ำตาลเข้มกลางห้องแต่งตัว มองเครื่องแต่งกายที่ต้องใส่วันนี้ก่อนจะหันไปหยิบพ็อกเก็ตสแควร์สีแดงเลือดนกวางพาดทับลงไปอีกชั้น แล้วถึงเอารองเท้าหนังสีน้ำตาลอ่อนจากชั้นลงมาวางไว้ที่พื้น ยิ้มมุมปากให้แก่ความมีรสนิยมของตัวเอง แม้ในวันทำงานปกติเขาก็แต่งตัวเนี้ยบจัดตั้งแต่หัวจดเท้า

คนตัวโตหันมองหน้าตัวเองในกระจกเล็กน้อย พิจารณาซ้ายขวาหารอยตีนกา แล้วก็ยิ้มกว้างเมื่อไม่พบริ้วรอยใดๆ แห่งวัย มองครีมบำรุงสารพัดชนิดที่เขาใส่ไว้ปรนนิบัติผิวของตัวเองอย่างภูมิใจว่ามารดาสรรหามาให้ใช้ถูกยี่ห้อ ส้ำแดงฤทธิ์คุ้มราคา ไม่รวมวิตามินเสริมสุขภาพหลายชนิด ไม่ว่าจะคอลลาเจน คิวเทน น้ำมันปลา สารพัดที่จะเอ่ยถึงทำให้คนที่ใกล้เคียงบอกลืบลึกซึ้งกว่าวัยขนาดนี้ ก่อนจะมองต่ำลงมาเห็นกล้ำเนื้อหน้าท้องที่ได้รับการดูแลอย่างดี มีเทรนเนอร์คอยกำกับการออกกำลังกายอย่างน้อยสัปดาห์ละสามวัน เก่งคุ้มราคาชั่วโง่หลายพัน ทำให้เขากลายเป็นบุรุษที่ครบเครื่อง ทั้งหล่อขาดตัว หนุ่

บาดเจ็บ ไม่นับสมบัติพัสถานที่มากมายล้นฟ้า กอปรกับเสน่ห์ส่วนตัว ยิ่งทำให้ไปมารากรเป็นหนุ่มฮอตที่ใครๆ ก็อยากครอบครอง

“สวัสดิ์ครับนาย” ชานนทยกมือไหว้ทำความเคารพระหว่างไปมารากรเดินออกจากลิฟต์ที่ขึ้นตรงจากล็อบบี้ถึงห้องนอนเขา เพื่อมาเปลี่ยนใช้ลิฟต์ส่วนกลางสำหรับการตรวจสอบความเรียบร้อยอื่นๆ โดยตั้งใจจะเริ่มจากห้องที่สร้างความสงสัยให้ไปมารากรมาเกือบสองสัปดาห์

“ยูนิตที่เจ็ดสิบหก” ตาสองชั้นชัดเป็นบ้ำรับกับจมูกโด่งจุ่มมองเอกสารที่เขาไลน์ลงมาสั่งการให้เตรียมพร้อม “มีปัญหาอะไรหรือเปล่าเท่าที่ดูเขาก็ไม่ได้คอมเพลนเรื่องอะไรใช่ไหม” คนเป็นเจ้าของตึกถามถึงแม้สิทธิ์ในการครอบครองจะขาดตั้งแต่วันโอนกรรมสิทธิ์ แต่เขายังต้องดูแลความเรียบร้อยของระบบสาธารณูปโภค และภูมิทัศน์โดยรอบของอาคารไม่ให้ขาดตกบกพร่อง

“ไม่มีครับ” ชานนท่ส่ายหัวเป็นการยืนยันว่าการบริหารจัดการของโครงการ The Wealth ไม่มีปัญหาอุปสรรคใดๆ

“ตกแต่งยังไม่เสร็จหรือไง” ส่วนไปมารากรก็พยายามหาข้ออ้างตอบข้อสงสัยของตัวเอง มีคนดีๆ ที่ไหนซื้อคอนโดราคาเป็นร้อยล้านแต่ไม่ยอมเข้าอยู่ คนอื่นๆ นี่แทบจะย้ายเข้ามาอนตั้งแต่เฟอร์นิเจอร์ยังไม่ครบ

“เสร็จมานานแล้วครับ” ชานนท่ทบทวนความทรงจำ ข้อมูลในหัวปะเะเียกใช้ได้ทันทีเหมือนระบบจัดเก็บไฟล์ในคอมพิวเตอร์ “เสร็จเป็นห้องแรกๆ ด้วยซ้ำครับ เลือกแต่ของดี โชฟาตัวตั้งหลายล้าน ราวับเดียวกับที่นายสั่งด้วยครับ” วันที่พนักงานขนเฟอร์นิเจอร์เข้ามาส่ง ชานนท่ได้มีโอกาสเจอกับเจ้าของร้านที่มาควบคุมการขนส่งของของลูกค้าไวโอเล็ตที่อยู่ห้องเจ็ดสิบหกด้วยตัวเอง

...

‘อ้าวคุณนนท์’

‘สวัสดิ์ครับ ส่งห้องใครครับเนี่ย คุณแหวนถึงต้องมาเอง’ แปลกใจไม่น้อยที่นักออกแบบภายในชื่อดังของเมืองไทยผู้มีสตูดิโอของตัวเองที่บ้านนำเข้าลงมาคุยงานด้วยตัวเอง

‘ห้องคุณแสนคะ นางเหมาร้านพีเก็บบิลิอัน แคลิฟอเนียก็รุ่นเดียวกับห้องคุณกรแล้ว’ เจ้าของร้านนำเข้าเฟอร์นิเจอร์ชื่อดังมาทักลูกค้าระดับไฮเอนด์ โชฟารุ่นที่ไปมากรสั่งขึ้นชื่อว่ามีไม่กี่ตัวในโลก สนนราคาสูงถึงสามล้านบาท แต่เลือกสีหนังตามความชอบของลูกค้าไม่ได้ เพราะคนออกแบบมันใจในรสนิยมการจับคู่สีของตัวเองมาก ผลิตออกมาแค่สองสีเท่านั้น ‘พีเลยต้องมาดูความเรียบร้อยให้ทางหน่อย ลูกค้าวีไอพีทั้งที’

‘คุณแสนเจ้าของ Plantastic อ๊ะหะขอครับ’ ชานนท์เบิกตากว้าง เคยจ้างบริษัทพ่อแม่ของแสนวิเศษมาจัดงานเลี้ยงที่บริษัทของท่านผู้หญิงมาติดกาครั้งหนึ่ง ซึ่งวันนั้นหญิงสาวผู้เป็นที่กล่าวถึงตามมาช่วยบิดามารดา ได้รับการแนะนำให้รู้จักผ่านเจ้าของงาน สวยจัดจนไม่น่าจะมาทำงานอะไรแบบนี้ ไม่น่าเชื่อว่าบริษัทที่ชานนท์แอบคิดว่าเปิดสอนตัดผมตัวเองเหมือนพวกลูกคนรวยทั่วไปทำอะไรสร้างรายได้ได้เป็นกอบเป็นกำขนาดนี้

“แล้วทำไมยังไม่ย้ายเข้า”

เขารอวันให้ลูกบ้านทั้งหมดเข้าอาศัยครบ ตั้งใจว่าจะจัดงานเลี้ยงขึ้นบ้านใหม่ในพื้นที่ส่วนกลาง เพื่อให้ทุกคนมาทำความรู้จักกัน

“เหลือเขาห้องเดียวไม่ใช่ไหม”

คนหน้าหล่อขมวดคิ้วุ่นด้วยความไม่เข้าใจ นึกติดใจว่าโครงการที่เขาทุ่มทั้งแรงเงินแรงกายมหาศาลมีข้อเสียตรงไหน ลูกบ้านถึงไม่อยากเข้ามาอยู่

“ครับ”

“เจ้าของเป็นใคร”

ถึงแม้บุคลิกจะเป็นคนอารมณ์ดีที่เล่น แต่เวลาทำงานทำการ ไปรมากรก็เอาจริงเอาจัง เป็นที่น่ายำเกรงกับลูกน้องไม่น้อย และโชคดีที่มีผู้ช่วยทรงประสิทธิภาพที่จัดแจงทุกอย่างให้ตรงความต้องการของผู้เป็นนายได้

“เจ้าของบริษัท Plantastic ครับ” ชานนท์บอก ยังจดจำผู้หญิงสาวสวยคนนั้นได้แม่นยำ

“แล้วปัญหาคืออะไร ไหนไปหาเบอร์มาสิ” เคยได้ยินว่าบริษัทรับจัดงานออพเตอร์ปาร์ตีบริษัทนี้โด่งดังและเป็นที่ยอมรับมาก แต่ไม่รู้จึกกับเจ้าของเป็นการส่วนตัว รู้แค่ว่าเป็นเด็กรุ่นใหม่อายุยังไม่ถึงสามสิบ ซึ่งก็ห่างกับเขาเป็นรอบ ไม่อย่างนั้นคนอย่างไปรมากรต้องมีคอนแทกต์ติดต่อคนระดับเดียวกันอยู่แล้ว

“ครับ จะว่าไปฟุ้งนี้เจ้าของเขาก็รับรางวัลกับนายนะครับ” ชานนท์บอก สังหรณ์ลึกๆ ว่าถ้าเจ้านายรูปหล่อที่ครองตำแหน่งเพลย์บอยตัวพ่อได้เห็นหน้าคุณแสนวิเศษ เจ้าของบริษัทแล้วละก็คงยังรู้สึกงาตัวเองตัดสินใจที่ไม่เรียกสาวสวยคนไหนมาทำหน้าที่คู่ควง ดีไม่ดีคุณกรจะพุ่งตะครุบคุณแสนในวินาทีแรกที่เห็นด้วยซ้ำ ชานนท์บอกแบบยิ้มในอก แต่ก็ไม่เจาก็เจ้าการจับคู่ให้เจ้านายเพราะรู้ดีว่าอีกฝ่ายไม่ชอบ

“ดีเลย บอกคนจัดงานขอที่นั่งติดกัน แล้วก็คิดมีงานขึ้นบ้านใหม่ไว้ด้วย จะให้บริษัทนี้แหละเป็นคนจัดงานเลี้ยงให้ ได้ข่าวว่าจัดงานได้ซิคมากเลยนิ” หุ่นร่างสูงตั้งดูตลกความสนใจออกเดิน “ยังงี้เดียวขึ้นไปดูสักหน่อย เพื่อได้เจอเจ้าของ” ไปรมากรพูดเองเออเองทุกอย่างแล้วเดินนำชานนท์ขึ้นลิฟต์ส่วนกลางที่มีไว้สำหรับเจ้าหน้าที่ ไม่นานก็มาถึงลิบบีบริเวณหน้าห้องของแสนวิเศษซึ่งมีแผนเดอเลียร์เก๋ๆ ห้อยลงมา ทั้งๆ ที่เป็นพื้นที่ใช้สอยนอกห้อง มีสตูลก้ามะหยี่สีดำทรง

สี่เหลี่ยมผืนผ้าวางข้างประตูแบบดับเบิลดอร์

“แตงตีเขียว” ปกติหากลิฟต์ส่วนตัวเปิดออกมา แต่ละชั้นจะมีพื้นที่ด้านหน้าห้องพักเผื่อไว้ บางห้องก็ปล่อยไว้โล่งๆ บางห้องก็ตกแต่งเพิ่มเติม ยิ่งห้องนี้ยิ่งสะท้อนความมีรสนิยมได้อย่างชัดเจน ไม่ได้ประโคมแต่งของราคาแพง แต่องค์ประกอบทุกอย่างลงตัวอย่างที่สุด

“ครับ ลองกดกริ่งไหมครับ” เมื่อได้รับคำตอบเป็นการพยักหน้ารับก็ต้องเป็นหน้าที่เขาที่จะทำตามคำบัญชาของไปรมากร ทั้งกด ทั้งรอ ก็ไม่มีสัญญาณตอบรับ ชานนท่ส่ายหัวน้อยๆ ให้ไปรมากรรับทราบถึงความปรารถนาที่จะพบเจ้าของห้องในวันนี้คงไม่สัมฤทธิ์ผล

“ไม่เป็นไร” หนุ่มหล่อพยักหน้ารับ เขาเป็นคนไม่เฝ้าวอน ได้คือได้ ไม่ได้คือไม่ได้ แต่หากสิ่งไหนหมายตาแล้ว เดี่ยวเขาก็หาวิธีเอามาจนได้ ไม่ว่าจะต้องใช้พลังอำนาจใดๆ ก็ตาม

“แล้วใครเป็นออร์แกนในสำนักงานพุ่มนี้ อย่าลืมแจ้งเขาว่าตอนรับรางวัลชอนันต์ดีๆ กับคุณคนนี้ด้วย” ไปรมากรย้ำอีกหน

“จริงๆ งานออฟเตอร์ที่คุณกรจะไม่อยู่ บริษัทคุณแสนเป็นคนจัดนะครับ” ชานนท่รายงานเรียบๆ เพราะเมื่อเจ้านายจะเปลี่ยนใจอยู่ต่อ แล้วก็เป็นไปอย่างที่เขาเป็นลูกน้องคิดไว้เมื่อไปรมากรหรือตาลงครู่หนึ่งเหมือนกำลังตัดสินใจ ก่อนจะพยักหน้ารับคำลูกน้องอีกครั้ง

“งั้นก็ดูแลกัน ถ้าออกมาดูป็นี้อาจจะอยู่ต่อ ลองหาใครสแตนด์บายไว้เผื่อคุณแสนอะไรของนายด้วยละกัน” หากพูดถึงเรื่องเอาอกเอาใจคนอย่างถึงใจแล้วละก็ ไปรมากรไม่เป็นสองรองใคร แต่ที่ทำให้ชานนท่คิดว่ากระตุกมากกว่าอะไรคือการให้สาวสวยให้ดูแล ปากบางกำลังจะขยับบอก แต่ผู้เป็นนายกลับเปลี่ยนเรื่องเดินลงลิฟต์ไปเสียแล้ว

“จะให้เรียกสาวมาให้คุณแสน เดี่ยวหะ เดี่ยวก็โดนแหกหน้ากลางงานหรอก”

รักที่ 2

ถูกที่ถูกเวลา

“อ้อหือ” เจ้าของงานในวันนี้เปล่งเสียงออกมาอย่างจริงจัง ไม่ได้อวย ทันทิที่เห็นแสนวิเศษก้าวขาเข้ามาในลูคัฟรมแดงแต่งหน้าสวยเป๊ะพร้อมปากสีไวน์ รวบผมที่ใคร่ตรงเหนือเป็นหางม้าเรียบกริบไว้ด้านหลัง โชว์เครื่องหน้าสมบูรณ์แบบ เดรสสีอิฐเหมือนพันลวกๆ จับจีบอย่างมีดีไซน์ เปิดแผ่นหลัง ไม่นับรอยผ่าชวนใจหาย ยิ่งทำให้หญิงสาวที่สวยเป็นที่จับตาจับทุกสายตาในงานให้สะกดอยู่ที่หล่อน แต่เพียงผู้เดียว

“ทำไมฮอตอย่างนี้หนูแสน เห็นโหมงานหนักดึกดื่นทุกวัน แต่ไม่มีที่แหว่วว่าจะโถมเลย หมอไหนมีอะไรดีแนะนำบ้างสิคะ” เจ้าแม่วงการธุรกิจที่เป็นที่ยอมรับ เป็นตัวตั้งตัวตีในการคัดสรรบุคคลที่สมควรได้รับรางวัลในแต่ละปีร่วมกับนิตยสารชื่อดังบอก แสนวิเศษเป็นคนสวยสะกดลมหายใจอยู่แล้ว ยิ่งจัดเต็มแต่งตัวครบตั้งแต่หัวจดเท้าแบบนี้ยิ่งเห็นควรให้ไปเป็นดารานางแบบอย่างที่มีสื่อสังคมชอบเขียนแซว นึกเสียดาวยี่ลูกชายตัวดีอายุมากกว่าสาวสวยผู้นี้เกือบยี่สิบปี แถมเล็กกับภรรยามาเป็นพ่อม่ายแสนเจ้าชู้ ผู้หญิงสวย สด โพรไฟล์เรดแบบแสนวิเศษคงไม่แล แม้ว่าหล่อนจะมีเงินถุงเงินถัง มีนามสกุลเก่าแก่ แต่ด้วยห้วงอกคนเป็นแม่จึงไม่ยอมให้หญิงสาวไปเสี่ยง ทั้งที่

ไม่อยากให้ของดีแบบนี้หลุดไปถึงมือใคร

“สวัสดิ์ค่ะคุณแวว” แสนวิเศษยิ้มรับคำชมคั่นหู ยกมือไหว้ทำความเคารพผู้ใหญ่อย่างดี “ยิ่งทำงานหนัก แสนยิ่งต้องดูแลตัวเอง สิคะ ยิ่งโสดๆ อยู่ ไทรมไปนี่แย่เลย” ไทว่าไม่มีใครมาจีบ ต้องเรียกว่า จีบกันจนหวักระไดบริษัท หวักระไดบ้านไม่แห้ง แต่ตั้งแต่เรียนจบกลับมา แสนวิเศษก็ตั้งหน้าตั้งตาทำงาน ไม่มีเวลาให้หนุ่มหน้าไหนทั้งสิ้น ไฟกัสดกับงานเป็นเรื่องหลัก พอตอนนี้อายุจะมีหนุ่มๆ บ้าง ชาวักพาน ลือกกันไปหมดว่าจีบยากจีบเย็นจนไม่มีใครกล้าแหยมจริงจัง จนแสนวิเศษห่อเหี่ยวใจ สงสัยไอ้ที่เขาว่าเลือกมากจะไม่ได้สักอย่างท่าจะจริง

“หนูแสนไม่เลือกมากกว่า สวยขนาดนี้ไม่มีคนจีบก็แย่แล้ว” แวรวาวพูดตามจริง หล่อนเป็นผู้หญิงยังอดชื่นชมไม่ได้ “นี่ถ้าลูกชาย ป้าโสดซิง ไม่มีข่าวอื้อฉาวนะ ป้าจะยุให้จีบหนูจริงๆ ด้วย”

“พูดแบบนี้ลูกชายคุณแววเสียใจแย่” แสนวิเศษหัวเราะร่วนพอ ได้ยินผู้ใหญ่ที่เคารพบอกแบบนี้ เหตุนี้ละหล่อนถึงชอบคุณแวรวาว เพราะเป็นคนตรง จริงใจ ว่าไปตามเนื้อผ้า แม้คนที่จะเสียประโยชน์ จะเป็นตัวเองก็ตาม

“ให้มันเสียไปเถอะ ป้าไม่อยากทำบาปทำกรรมเพิ่มอีก รู้ว่าอีกหน่อยเดี๋ยวก็ออกลาย พ่อแม่หนูจะมาสาปแช่งป้า นี่ที่เห็นแรงเข้าวัด ทำบุญนี้ป้าก็ทำให้อีที่พ่อตาแม่ยายเขาสาปส่งป้าไว้หายๆ กัน” แวรวาว บอกด้วยสีหน้าเอือมยุตรชายไม่น้อย แต่ฝ่ายนั้นก็โตจนอายุสี่สิบกว่า แม่พูดอะไรก็ไม่ฟังทั้งนั้น เลยได้แต่ปล่อยเลยตามเลย ผู้มีอายุมากกว่า ซะงักมองนิดหนึ่ง ก่อนจะเกิดประกายสนใจในแววดา รีบคว้าข้อมือหญิงสาวไว้ “แต่ป้ารับประกัน ถ้าเจอช้างเผือกป้าจะรีบแมตซ์มาเจอหนู”

“อะไรคะคุณแวว!” แสนวิเศษตกใจไม่น้อยเมื่อเจ้าของงาน กระทำเช่นนี้ “จะพาแสนไปไหนเอ่ย”

“ไม่ได้ไปไหน แต่ป้ามีคนอยากให้นูรู้จัก” แวรวาวก้มมือเรียก

สตรีวัยเดียวกันที่สนิทสนมกันมาตั้งแต่สมัยเรียนโรงเรียนราชินี จนทุกวันนี้อีกคนมีเครื่องราชประดับมาเป็นถึงท่านผู้หญิง เพราะประกอบคุณงามความดีมากมายให้ประเทศชาติ อีกทั้งยังสมรสไปกับบุรุษผู้เป็นทายาทตระกูลผู้ดีเก่าสืบเชื้อสายกันมายาวนาน พลังคิดในใจ ‘อะไรช่างเผือกมันจะมาไฉนใจนี้ขนาดนี้’

“คุณแก้ว” เรียกกันแบบสนิทสนมทั้งๆ ที่ท่านผู้หญิงมาดิกามีศักดิ์สูงกว่า “มากับตากรหรอคะ” เจ้าภาพถามถึงลูกชายท่านผู้หญิงที่มีคิวรับรางวัลเช่นเดียวกัน ยิ้มล่ำพองน้อยๆ เมื่อเห็นแววตาของสตรีตรงหน้า คงถูกอกถูกใจสาวงามโพไฟล์ดี

ด้านท่านผู้หญิงก็ปวดหัวกับลูกชายหนุ่มใหญ่ที่ไม่ยอมร่วมหอลงโรงกับใครสักที

“นี่หนูแสน แสนวิเศษ ลูกสาวคุณสันต์กับคุณวสา”

“เจ้าของ The Perfect Gourmet กับ The Perfect Plan หรอคะ”

อีกคนยกมือรับไหว้สาวสวยตรงหน้า จำได้ว่าเคยเจอบุตรสาวของทั้งสองคนเมื่อต้นปีตอนจัดเลี้ยงทำบุญปีใหม่ที่บ้าน ท่าทางวันนั้นก็ดูน่ารักดี แต่วันนี้สวยเปล่งประกายกว่าเดิมมาก “เคยเจอหนูที่บ้านไซ้ไหม”

แสนวิเศษได้ยินแบบนั้นก็พยักหน้ารับ ตอบกลับแบบคนเข้าสังคมเป็นทันที “วันนั้นมอมแมมมากคะท่านผู้หญิง สวัสดิ์นะคะ”

“สวัสดิ์จ๊ะ ไม่มอมแมมหรอก แคแต่งตัวคนละแบบ นี่ได้รางวัลเหมือนกันหรือจ๊ะ” ท่านผู้หญิงซักถามอย่างเป็นกันเอง ถูกชะตาคนตรงหน้าไม่น้อย ทั้งกิริยามารยาท ทั้งหน้าตาสะสวย แถมต้องเก่งกาจพอตัวถึงได้รับรางวัลระดับนี้ได้

“คะ เป็นเกียรติที่สุดเลยคะ” แสนวิเศษไม่ได้เินยอ บอกตามความจริง นี่เป็นหนึ่งในความภูมิใจสูงสุดของชีวิตหล่อน คนหน้าสวยยิ้มเป็นประกายด้วยความภูมิใจ เล่นเอาสตรีสองคนที่มีมออยู่ยิ้มตาม

ก่อนที่ท่านผู้หญิงมาติกาจะหันสบตากับแวรวาวเพื่อนวัยเรียนอย่าง
สื่อความหมาย พยักหน้ารับรู้ทันทีว่าอีกฝ่ายกำลังเสนออะไรให้ ซึ่ง
ถูกใจหล่อนเป็นที่สุด

“ตกลงมากับตากรหรือ คุณแก้ว”

“เปล่า แวะมาตามคำเชิญเธอ ส่วนลูกชายฉันคงมาใกล้ๆ เวลา
ตามประสาอยากเปิดตัวใหญ่แหละ” ลูกชายหล่อนมักได้รับความสนใจ
จากสื่อมากเกินไปจนจำเป็นเสมอ ไม่รู้ว่าเป็นเพราะนามสกุลเก่าแก่ หน้าตา
หล่อเกินเรื่อง หรือเพราะเป็นเจ้าของอสังหาริมทรัพย์มูลค่ามหาศาล
ที่ทำให้ไปมารวมกันเป็นที่สนใจของทุกคนเสมอ

“แหม มาตอนไหนใครก็สนใจ เหมือนหนูแสนนิ เมื่อกี้ตอนมา
เขาหยุดหายใจกันทั้งงาน”

หญิงสาวผู้ตกเป็นประเด็นได้ยืนแบบนั้นก็ยังขำร่วน ออกมุก
ถูกใจคนแก่ที่สุด

“แสนเหมือนเธอคะ อุตส่าห์แวะคอนโดแอบน้ำก่อนมา ว่า แยม
จังเลยคะ” คนสวยทำเป็นยกแขนขึ้นพิสูจน์กลิ่นที่รู้ดีอยู่แก่ใจว่าหอม
ขนาดไหน ได้รับสายตาเอื้อเอ็นดูจากผู้ใหญ่ทั้งคู่มากขึ้นไปอีก โดยเฉพาะ
จากคนมาใหม่ “มิน่า เนื่อคงไม่หอมเหมือนเดิมแล้ว”

“ไม่มีทาง ปากลัวจะเนื่อหอมเกินไปละสิ เห็นสายตาหนูมๆ
แถมนี้แล้วสงสารแฟนหนูแสนเลย” ท่านผู้หญิงมาติการีบโยนหินถาม
ทางว่าสาวสวยคนนี้มีเจ้าของหัวใจอยู่แล้วหรือไม่ หากมี หล่อนก็
ไม่คิดจะทำอะไรต่อ เดี่ยวจะเป็นบาปเป็นกรรมเสียเปล่าๆ

“ไม่ต้องสงสารเลยคะ เพราะแสนไม่มี” อีกคนก็ตอบแสนชื่อ
ไม่ได้รู้เลยว่าตัวเองกำลังจะโดนดีเข้าให้แล้ว “ถ้ามี แสนไม่มีทาง
เดินเหินมางานคุณแววคนเดียวหรอกคะ”

พูดแล้วก็ซ้ำ ใครๆ ก็ไม่เชื่อว่าคนอย่างแสนวิเศษไม่มีแฟน
มองหน้าตัวเองในกระจกทุกวันยังเสียตายความสวยของตัวเอง

“อ๊ะๆ จันทน์เดี๋ยวมาถ่ายรูปกันก่อน ตากล้องรอนานแล้ว หนูแสน
เชื่องเลยลูก เดินไปถ่ายเดี๋ยวก่อน เดี่ยวป้าสองคนตามเข้าไป” เจ้าภาพ
รีบผายมือให้คนที่ตกเป็นเป้าสายตาเข้าสู่งาน แสนวิเศษก็ยอมทำตาม
ที่เจ้าของงานบอก โฟสทำงานๆ แต่เรียกความสนใจได้จากสื่อทุกแขนง
ไม่ทันสนใจสองสาววัยกลางคนที่ซุบซิบกันทันที

“นี่ ตากล้องรู้จักหนูแสนอยู่ก่อนหรือคุณแก้ว”

คราวนี้อีกคนหันขวับทันที เบิกตากว้างเพราะคำถามที่ได้รับ
“ไม่นะ ทำไมหรือ คุณแวรมีข่าวจากไหนหรือ”

คนเป็นแม่หูตาพราวขึ้นมาทันที นี่ถ้าลูกชายหล่อจนจีบแสนวิเศษ
อยู่ หล่อนจะรีบเตรียมขันหมากไปขอให้เสียในวันพรุ่งนี้ เคยอ่อนใจว่า
เรื่องเดียวที่ลูกชายขัดใจคือเรื่องคู่ แต่ถ้าออกมาแบบนี้ส่งสัยลูกชาย
หล่อจะเป็นอภิชาตบุตร

“ก็เลขาฯ ตากรโทร. มาย้านักย้าหนาว่าชอนั่งติดกับหนูแสน
ไอ้เราก็นึกว่าจีบกันอยู่ หรือว่ายังงี้”

“บ้า! ไม่น่าเป็นไปได้ เขาจะไปเจอกันตอนไหน”

ท่านผู้หญิงคนสวยสมวัยยกมือทาบอก ไม่แน่ใจว่าทั้งสองคนไป
รู้จักกันจากรวงการไหน เพราะลูกชายหล่อในปีนี้ก็อายุสามสิบแปดปี
เข้าไปแล้ว ไม่น่าที่จะคลุกคลีกับคนอายุสี่สิบหกแบบแสนวิเศษได้

“ไม่รู้ละ แต่แววจัดที่ไว้ให้ตามที่เลขาฯ ลูกชายคุณแก้วชอนะ
แล้วที่ของคุณแก้วเองก็อยู่ใกล้กัน ยังไงคิดอ่านอะไรก็รีบทำนะคะ ดูๆ”
เจ้าของงานพยักพยิตให้ชมภาพตรงหน้าซึ่งแสนวิเศษโดนห้อมล้อม
ด้วยคนต่างประเทศที่อดใจไม่ไหวกับเสน่ห์ตรงหน้า

“ล้อมหน้าล้อมหลังกันอย่างนี้ทุกงาน แต่ไม่รู้จะว่าหมาหยอกไ
ไปเรื่อยหรือเปล่า หนูแสนเองก็คงเลือกมากด้วยแหละ ถ้าเขาชอบกัน
อยู่รีบยุเลยนะคุณแก้ว เดี่ยวโดนคนอื่นแย่ง”

“โอ๊ย นี่ก็หวัลงมๆ แล้งๆ ไม่รู้จะยังงี้ จัดใครให้ ตากรชิงได้หมด

ทุกงาน “ไม่เคยมาเจอเลยสักคนดีกว่า” ท่านผู้หญิงส่ายหน้า หล่อนได้แต่ภาวนากับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ขอให้ลูกชายมีคู่เป็นตัวเป็นตนสักที

“นี่หมอดูที่บ้านก็บอกนะว่าจะเจอคู่ปีนี้ เข้ามาจนจะสิ้นปีแล้วไม่เห็นแววเลยคะคุณแวว”

คนเป็นแม่ท้อใจ อยากอุ้มหลานเต็มแก่ เลิกเลือกมาก จากที่เคยห้ามคบดารานางแบบ ตอนนี้หล่อนกัดฟันกดไฟเขียวหมด

“นี่เลยได้แต่แก้เคล็ดตามหมอดูบอก หวังว่าจะสัมฤทธิ์ผลไวๆ” พุดแบบนี่คนที่รู้จักกันมาตั้งแต่ผูกผมเปียกก็สงสัย “ทำไงคะ”

“ก็เหี้ย เขาบอกดวงตารณะต้องมีผู้หญิงคอยดูแล ลองยอมให้ย้ายออกจากบ้านไป ไม่มีแก้วคอยจัดแจงทุกอย่างเหมือนที่ผ่านมา เดี่ยวดวงก็เปิดให้เนื้อคู่เข้ามารับช่วงต่อเองคะ”

“คุณแม่มาไงครับ” ไพรมารนั่งลงบนเก้าอี้ที่ทีมงานจัดไว้ ให้อย่างงงๆ ไม่แน่ใจว่าเพราะเหตุใดมารดาเขถึงมางานแบบนี้ คงไม่ได้มีชื่อติดโผตอนวินาที่สุดท้ายใช่ไหม นี่ก็ไม่ออกว่าคนอย่างท่านผู้หญิงมาตีกาจะได้รางวัลเกี่ยวกับธุรกิจได้อย่างไร นอกจากจะมีรางวัลเมียนักธุรกิจที่ช่วยการกุศลดีเด่นเท่านั้นละ

“คุณแววนะเพื่อนคุณแม่ตั้งแต่ประถม ลืมหรือไงคะลูกกร” ท่านผู้หญิงค้อนลมค้อนแล้ง เรียกลูกชายด้วยสรรพนามติดปากมาตั้งแต่เด็กๆ

“ตอนลูกกรเล็กๆ เขายังไปที่บ้านบ่อยๆ เลย ลูกกรยังเล่นกับลูกชายคุณน้าเค้าเลยนะคะ”

“ผมจะสี่สิบละนะครับ ใครจะจำได้ ว่าแต่เนี่ยคุณพ่อไม่มาหะหรือครับ” ไพรมารชะเง้อหาคุณป้าผู้เป็นบิดา ปกติไม่เห็นเคยไปไหนห่างกัน ไม่ว่าจะงานบุญงานบาป พ่อจะต้องหนีบแม่เขาไปด้วยเสมอ

“พ่อเราเขาไปทานข้าวกับเพื่อนหมู่เหี้ยมจะ อยู่ห้องอาหารจีน

ข้างล่างนี้แหละ แม่เลยขอขึ้นมามงานคุณแวเสียหน่อย”

ผู้เป็นแม่อธิบายถึงกลุ่มเพื่อนที่สามีได้มาจากการเรียนหลักสูตรคอนเนกชันระดับประเทศที่ดีที่สุดหลักสูตรหนึ่ง คนร่วมเรียนมีแต่นายทหารระดับนายพล ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ เรื่อยไปจนถึงนักธุรกิจเบอร์ต้นของเมืองไทยที่รู้จักมักคุ้น เป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน ความสัมพันธ์กลมเกลียว สืบทอดกันมาสู่รุ่นลูกรุ่นหลาน จนมีแต่คนวิ่งเต้นอยากเข้าเป็นส่วนหนึ่งของสังคมคุณภาพแบบนี้ “ลุงไปได้ตำแหน่งรัฐมนตรีเงาะในหมู่เขาเลยเลยแสดงความยินดีกัน” ท่านผู้หญิงตบท้ายด้วยการบอกถึงเหตุของการจัดงานในวันนี้

ไปมารวมไม่ได้ประหลาดใจ บิดาเขาเรียนหลายหลักสูตรซึ่งเป็นที่รู้จักของคนทั้งประเทศ กินเลี้ยงกันวนเวียนแล้วเกินจำนวนวันที่มีในสัปดาห์เสียอีก

“แล้วนี่ลูกกรได้รางวัลหรรคะ ทำไมไม่บอกคุณแม่เลย ลูกกรทำอย่างนี้ คุณแม่เสียใจนะคะ”

“โอ้ จริงๆ ผมไม่อยากมาด้วยซ้ำนะครับคุณแม่” ชายหนุ่มมรีบอ้อนมารดา แก่แค่ไหน แต่เรื่องอ้อนแม่เนี่ยงานถนัดของเขา “แต่นี้มีบางอย่างอยากมาจัดการด้วยตัวเองเลยต้องมาครับ”

“จัดการอะไรคะ มีอะไรที่ลูกกรสั่งแล้วนนท์ทำไม่ได้เหรอ” ท่านผู้หญิงหรีตjabอาการบุตรชายทันที เพราะรู้ว่าลูกชายหล่อนกระดิกตัวทำอะไรไม่ค่อยเป็น ส่วนใหญ่ก็ใช้ปากสั่งการชานนท์ให้ทำตามความต้องการเสียมากกว่า หรือนี่จะเป็นมากกว่าเรื่องงาน แต่เอ๊ะ! ปกติเรื่องอื่นชานนท์ก็ทำเหมือนกันนิ

“บางเรื่องก็ให้นนท์ทำแทนไม่ได้หรอกครับ”

ไปมารบอกรมารดา แต่สายตากลับจับจ้องอยู่ที่สาวงามซึ่งยืนอยู่ข้างๆ โต๊ะเครื่องเลี้ยง ในมือมีกระดาษหลายแผ่น ทำท่าเหมือนปริ่ฟงานพนักงานในชุดสุทสี่เทาหลายชีวิต ท่าทางเอาจริงเอาจัง แต่

กลบความงามของใบหน้าไม่ได้เลย

มารดาเห็นแบบนั้นก็ยกยัมเพราะคนที่ดึงดูดความสนใจไปมารการไปไม่ใช่ใครที่ไหน แต่เป็นแสนวิเศษนั่นเอง ใจคนเป็นแม่เต้นตุบๆ ว่าสิ่งที่ลู้นจะพอมีหวังไหม

“มองอะไรคะ รู้จักหรือ”

โดนแม่ถามแบบนั้น รูปหล่อก็ขยับตัว รีบปฏิเสธทันที เพราะไม่รู้จักคนสวยที่ดึงดูดความสนใจเขาไว้ แค่มองดูตา สะดุดมากแบบที่ไม่น่าจะเคยมีใครทำได้

“เปล่าครับ ไม่รู้จัก”

คนตัวโตขยับแขนสู่ทันทันที แต่มารดาที่เลี้ยงกันมาเกือบสี่สิบปี มีหรือจะอ่านภาษากายของบุตรชายไม่ออก ท่าทางเหมือนเวลาอยากได้ของตอนเด็กๆ ไม่มีผิด

“สวยดีนะคะ”

“ครับ” ได้แต่รับคำสั้นๆ ก่อนจะหันหาที่ว่างข้างตัวอีกด้านหนึ่งที่ควรจะเป็นของเจ้าของห้องยูนิตนั้น แต่ก็ยังไม่เห็นเงา หงุดหงิดในใจไม่น้อย กะว่าหากจัดการเรื่องที่ตั้งใจได้ เขาจะรีบกลับเสียหน่อย เบื่อแสงสีเสียง เบื่อบรรยากาศที่เคยชอบแบบนี้เหลือเกิน แต่ยังไม่ทันได้ทำอะไร แสงไฟในห้องก็มืดลง เป็นสัญญาณว่าพิธีการจะเริ่มตื้นขึ้นและไม่ทันได้ตั้งตัว หญิงสาวแสนสวยคนที่ไปมารการเหล่ตามองก็เดินมาทูลดั่งที่เก้าอี้ตัวข้างๆ ชายหนุ่มตั้งท่าจะอำปากบอกว่าที่นั่งนี้มีเจ้าของแล้ว แต่พิธีกรบนเวทีเริ่มบทบาทขึ้นเสียก่อน

ปกติเวลาไปมารการได้รับเชิญให้มางานประเภทนี้ เขามักจะใส่ใจรายละเอียดการจัดงานเสมอ แต่วันนี้หนุ่มเจ้าของธุรกิจหลักหมื่นล้านกลับไม่มีสมาธิแม้แต่หน่อย เพราะคนข้างๆ หันเหความสนใจของเขาไปเสียหมด ตั้งแต่เท้าเรียวที่อยู่ในรองเท้าส้นสูงได้รูป ขาวาวที่โผล่พ้นรอยแหวกของชุดราตรี ท่อนแขนกลมกลิ้ง หน้าสวยที่แม้จะเห็นแต่

ด้านข้างก็รู้ว่ามันแต่ส่วนดีๆ เป็นองค์ประกอบเหมาะสมอยู่ในนั้น ไม่นับกลิ่นกายหอมหวานที่ไชยมาเข้าจมูกเขาอีก ไม่รู้หญิงสาวใช้น้ำหอมยี่ห้อไหน แต่กระตุ้นฮอริโมนบางอย่างในตัวเขาให้ลูกโชนได้เร็วและรุนแรงอย่างไม่น่าเชื่อ

“ลำดับต่อไปขอเชิญ คุณไพบรมากร ปิรวรรต รับรางวัลนักธุรกิจยอดเยี่ยมแห่งปี ประเภทยอดขายสูงสุดประจำปีค่ะ”

สติกลับมادتตอนที่ได้ยินเสียงประกาศชื่อของตัวเอง ชายหนุ่มจึงจำต้องลุกขึ้นยืน เล่นเอาแสนวิเศษที่นั่งอยู่ข้างๆ มองตาม เพราะความสูงของเขาแทบจะบดบังทุกอย่าง หญิงสาวยิ้มน้อยๆ ตามมารยาทให้คนที่ยืนมองมาตรงหน้า โดยไม่ได้รู้เลยว่ายิ้มแค่นั้นก็หยุดหัวใจไพบรมากรไว้แล้ว

‘ฉิบหายละ’ ไพบรมากรบอกตัวเองในใจเพราะกล้ำเนื้อในอกเต้นผิดจังหวะทันทีที่สาวงามยิ้มให้ รู้ว่าการตัวเองดีว่าน่าจะไม่รอด

“เชิญคุณกรออีกรอบครับ” พิธีกรเห็นชายหนุ่มหยุดนิ่งนานเลยเสียมารยาทเรียกอีกรอบ เพราะกลัวกำหนดการจะไม่เป็นไปตามที่วางไว้

ได้ยินแบบนี้ก็ฝ่ายก็รีบออกเดิน ยังไม่วายหันยิ้มไปยอเสน่ห์ให้เขารอบห้อง เรียกเสียงกรี๊ดจากสาวๆ ในงาน ลำบากไพบรมากรต้องยกมือโบกให้เหล่าแฟนคลับอีกครั้งหนึ่ง

ชายหนุ่มรับรางวัลเสร็จสรรพก็เดินกลับลงมาถึงที่นั่ง ยังไม่ทันหย่อนก้น พิธีกรก็ประกาศรางวัลถัดไป เล่นเอาชายหนุ่มยืนตัวแข็ง ไม่อยากจะเชื่อว่าคนที่เขารอเจอจะอยู่ข้างๆ เขามาตลอด

“ลำดับสุดท้ายขอเชิญ คุณแสนวิเศษ วายุกุล รับรางวัลนักธุรกิจยอดเยี่ยมแห่งปี ประเภทอายุน้อยร้อยล้านครับ”

หญิงสาวลุกขึ้นทันทีที่มีประกาศเรียก แต่ยังเดินไปไหนไม่ได้ เพราะไพบรมากรยืนขวางทางอยู่ จนแสนวิเศษต้องออกปาก

“ขอโทษนะคะ แสงต้องขึ้นเวที” หญิงสาวบอกเสียงหวาน ยิ้มพลางมองคนตรงหน้านิ่งๆ เพราะอ่านอาการเขาไม่ออกกว่าที่หยุด ยืนอยู่แบบนี้เพราะอะไร แต่ก็อดชื่นชมสิ่งที่เห็นตรงหน้าไม่ได้...หล่อ แล้วก็เทสดีดีมาก นี่ถ้าได้แฟนแบบนี้หล่อนคงฟิน

ด้านไปรมารภกรก็ขวางนอก ไซ้แล้ว! นี่ละคนที่เขารอ คุณแสน เจ้าของยูนิตที่เจ็ดสิบหก คนที่ทำเขานอนไม่หลับมาเกือบสองสัปดาห์ เมื่อรู้สึกตัวไปรมารภกรก็หลีกทางให้ ไม่วายยิ้มให้สาวสวยตรงหน้า แต่กลับไม่ได้รับอะไรตอบแทน นอกจากการก้มศีรษะให้แทนคำขอบคุณ

“ตกลงลูกกรู้จักเธอคะ”

นั่นไง มารดาเขาไม่ปล่อยให้อะไรลอยผ่าน ถ้ามึงเบาๆ ไม่ให้ กวนพิธีการระหว่างที่เขานั่งลง

“ไม่ครับ แต่อยากรู้จัก”

รู้ดีเต็มอกว่าแม่อยากให้มีเมียแค่ไหน นี่ลองบอกสิว่าชอบ หญิงสาวที่นั่งข้างๆ มาตลอดคืน แคมโพรไฟล์ไม่ไ่ก่าแบบนั้น มีหรือที่แม่เขาจะไม่จัดให้ แต่ไม่หрок เขายังไม่บอกให้แม่รู้ตัวหрок เพราะบางทีสิ่งที่เห็นอาจจะแค่ความพอใจทางสายตาเพียงเท่านั้น และคนอย่างเขาจะไม่สร้างปวงมัตตัวแน่ๆ ถ้าไม่มั่นใจร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่หากแน่ใจแล้วละก็ เขาจะเป็นคนรุกไม่ยั้ง ต่อนไม่ให้อีกฝ่ายมีทางหนีได้เลย

“อ้าว ก็นั่งข้างกันตั้งนาน ไม่ชวนคุยหรือคะ” คนเป็นแม่ยังแหยบ ไม่หยุด เห็นแววตาลูกชายแล้ว คนอาบน้ำร้อนมาก่อนพูดได้เลยว่า งานนี้ง่ายยิ่งกว่าปอกกล้วยเข้าปาก

“ผมอยากรู้จักเขา เพราะเขาคือเจ้าของยูนิตสุดท้ายในคอนโด ผมที่ไม่ยอมย้ายเข้า ผมอยากรู้ว่ามีปัญหาอะไรหรือเปล่า”

“โอ้ งั้นเดี๋ยวคุณแม่แนะนำให้รู้จักเองคะ” ได้ยินแบบนี้ ท่านผู้หญิงก็ใจแป้วนิดหนึ่ง นึกว่าสนใจกันแบบผู้ชายสนใจผู้หญิง แต่

ยังไม่ลดละ ลงได้อยู่ใกล้กัน ได้คุยกัน มันก็สานสัมพันธ์กันได้ไม่ยากเอง

“คุณแม่รู้จักเธอครับ”

ไปมารการทูตนั้น แต่ตายังจับจ้องร่างระหงที่ยืนหวนอยู่กลางเวที ถามด้วยความแปลกใจว่าคนอย่างแม่เขาไปรู้จักมักจี่กับสาวงามบนเวทีตอนไหน ปากเอ่ยถามมารดา แต่หูจับใจความทุกอย่างที่แสนวิเศษพูดไม่ตกหล่นสักคำ

“ขอบคุณมากค่ะสำหรับรางวัล แสนดีใจแล้วก็ภูมิใจมากที่ได้รับเกียรตินี้ จริงๆ ความสุขของแสนมีตั้งแต่ได้เห็นรอยยิ้มของลูกค้า” สาวสวยปรายตามองโลในมืออีกครั้ง “แต่สิ่งที่ได้วันนี้เป็นเครื่องบ่งบอกว่าคนอื่น ๆ เองก็รับรู้ในความสำเร็จของแสนด้วย ขอขอบคุณนะค่ะ”

“ตายแล้ว พูดเหมือนที่ลูกกรเคยบอกคุณพ่อเลย”

ใช่ ไปมารการเคยพูดแบบนี้วันที่เขาทำโครงการแรกสำเร็จ รอยยิ้มของลูกบ้านที่มีความสุขคือรางวัลที่ดีที่สุดสำหรับเขา ยังได้ยินสิ่งที่แสนวิเศษพูด ไปมารการยิ่งประทับใจในตัวคนบนเวทีมากขึ้นไปอีก นอกจากสวยเผ็ดตูดทุกสายตาแล้ว หญิงสาวยังดูเหมือนมีหัวใจในการทำงานเหมือนเขาอีกด้วย

“นั่นสิครับ” ไปมารการพูดเหมือนคนเหม่อลอย “ว่าแต่คุณแม่รู้จักเขาหรือยังในะครับ” น่าจะเป็นครั้งแรกที่เขาฟังแม่พูดไม่รู้เรื่อง เสียมารยาทกับมารดา เลยหันหาคนที่ให้กำเนิด คคว้ามือท่านมากุมไว้ ยิ้มเจ้าเสน่ห์เอาใจทันที

“อ้อ คุณแม่เจอหนูแสนที่หน้างาน คุณแวนแนะนำให้รู้จัก แล้วก็จำได้ว่าเราใช้บริการของ The Perfect Plan มาตลอด” มารดาเอ่ยถึงหนึ่งในบริษัทของบุพการีหญิงสาว

“หนูแสนยังเคยไปจัดงานให้ตอนต้นปี ที่ลูกกรไม่ยอมตื่นลงมาไงจ๊ะ” ใช่สิ ใครจะตื่น ท่านผู้หญิงมาดิกาเล่นนิมนต์พระมาทำบุญปีใหม่เช้าวันที่หนึ่งมกราคม หนู่มสังคมตัวพ่ออย่างเขาที่เพิ่งได้เข้านอน

ตอนตีสี่ไม่มีทางลุกขึ้นมาไหวเด็ดขาด

“เหอครับ” ชายหนุ่มพยักหน้ารับรู้ มีความหวังในหัวนิดๆ ทั้งที่การเข้าหาผู้หญิงไม่เคยใช้ปัญหาสำหรับเขา “นี่ผมก็อยากให้เขาย้ายเข้าเร็วๆ ตั้งใจว่าลูกบ้านครบหมดจะใช้บริษัทเขาจัดงานเลี้ยงที่ตึกด้วย”

ไปมารกรเริ่มมีแผนในหัว รู้แบบนี้เขาใช้บริษัทของบิดามารดาหญิงสาวจัดเลี้ยงพระเพลิง และใช้บริษัทเจ้าตัวจัดงานเลี้ยงแบบชิคๆ ในช่วงค่ำไปเลยดีกว่า

“โอ๊ย ง่าย เตียวคุณแม่ถามให้ค่ะ”

พูดจบท่านผู้หญิงมาติกาก็ลุกขึ้นรับแสนวิเศษที่เดินกลับมาถึงที่นั่นพอดี เลยกลายเป็นภาพชายหนุ่มรูปงามกับท่านผู้หญิงชื่อดัง ยิ้มแย้มยืนรับสาวฮอตแห่งปี

“หนูแสน ป่าดีใจด้วย”

แสนวิเศษได้แต่มองๆ แต่ยกมือไหว้แทนคำขอบคุณคนที่เพิ่งรู้จักกันไม่นานเมื่อครู่ ทว่าสนทนากับหล่อนอย่างสนิทสนม

“นี่ลูกชายป่าเอง พี่กร ไปมารกรคะลูก”

ไหว้แม่แล้วก็เลยต้องไหว้ลูกอีกรอบตามมารยาท รู้สึกเป็นเป้าสายตาของคนทั้งงานอย่างไรชอบกล

“นี่หนูแสน แสนวิเศษ รู้จักน้องหรือยังคะลูกกร”

“เพิ่งได้มีโอกาสรู้จักนี่แหละครับ” ไปมารกรยกมือรับไหว้สาวสวย “ไม่ต้องไหว้ก็ได้ครับ กันเองๆ”

“คะ ยินดีที่รู้จักนะคะ ขอโทษที่ แสนไม่เห็นเลยคะว่าท่านผู้หญิงนั่งตรงนี้”

แสนวิเศษทิ้งตัวลงนั่ง รู้สึกเสียมารยาทเล็กน้อยที่ต้องคุยกันข้ามไปมารกรแบบที่ท่ายู่ เพิ่งได้สังเกตผู้ชายข้างๆ เต็มตา นอกจากที่รับรู้ไปเมื่อครู่แล้วว่าเขาหล่อ แต่งตัวดี มีเทสต์ นี่ยังเป็นเจ้าของ

คอนโด The Wealth และเป็นลูกชายคนเดียวของตระกูลบริวารด้วย
สินะ

“ท่านผู้หญิง ท่านผู้หญิงอะไร ป้าเลยลูก เรียกคุณป้านะคะ”
ท่านผู้หญิงเปิดช่องสร้างความสนิทสนมให้ทันที นึกในใจว่าหนูแสน
จะเรียกหล่อนว่าแม่อีกจะไม่ขัด แต่กลัวสาวสวยจะตื่นไปเสียก่อน

“เอ่อคะ” ยังไม่ทันได้พูดอะไรต่อ ไปรมากรก็แทรกบทสนทนา
ขึ้นมา

“คุณแสนซื้อคอนโดตึกผมด้วยนิครับ”

“คะ”

ใครจะไม่รู้จัก ไปรมากร บริวารต เฟลย์บอยชื่อดัง นักธุรกิจ
ที่ประสบความสำเร็จที่สุดในเวลานี้ ถ้าคนจะขึ้นชมที่หล่อนได้ตำแหน่ง
อายุน้อยร้อยล้าน เขาก็อายยังไม่ถึงสี่สิบ แต่ทำโปรเจกต์ที่ได้เงินเป็น
หมื่นล้านเลยละ

“แล้วทำไมยังไม่ย้ายเข้าครับ เหลือคุณแสนห้องเดียวแล้วนะ
มาอยู่ด้วยกันໄວໆ สิครับ”

“พอดีแสนยังไม่สะดวกอะคะ”

พูดแล้วก็หงุดหงิด ในใจอยากย้ายเข้าตั้งแต่เซ็นโอนด้วยซ้ำ
เพราะคุณแสนนี่เป็นผู้เป็นพ่อที่ขัดขาหล่อนอยู่ แต่จะให้บอกเหตุผลที่
แท้จริงกับคนที่เพิ่งเจอหน้ากันครั้งแรกก็คงจะดูตลกไปหน่อย

“งานเยอะ แสนไม่มีเวลาย้ายของเลยคะ”

“จริงๆ ที่ตึกมีบริการขนของนะครับ ห้องคุณแสนเป็นเพนต์เฮาส์
ด้วย มีบัตเลอร์ประจำห้อง แคบอกวันเวลาให้เขาไปเอาของ หรือจะ
ให้เขาส่งคนไปแพ็คด้วยก็ได้”

จากที่เคยเคยอยากปิดจ๊อบ ตอนนี้ไปรมากรกลับเริ่มเร่งมากกว่า
ปกติที่จะมีสาวสวยคนนี้อาศัยอยู่ได้ขายคาเดียวกัน เสนอบริการ
สุดพิเศษแบบไม่สนราคาค่าจ้าง ห้องของหญิงสาวมีคนดูแลประจำ

ห้องตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงจริง เกือบทุกบริการเจ้าของห้องต้องจัดการ
ค่าใช้จ่ายเพิ่มเติม แต่เรื่องขนเรื่องย้ายนี้เจ้าของตึกอย่างเขานี่ละเป็น
คนเสนอให้ และจะจ่ายให้ด้วย

“เรื่องนั้นไม่ใช่ปัญหาหรอกค่ะ แสนแค่ยุ่งอย่างที่บอก”

ไม่อยากจะบอกว่าหล่อนเก็บทุกอย่างพร้อมย้าย แค่คุณพ่อ
ออกปากอนุญาตคำเดียว หล่อนก็ย้ายที่นอนได้ทันที

“ย้ายเข้ามาเร็วๆ นะครับ ถ้าติดขัดหรือมีปัญหอะไรบอกผม
ตรงๆ ได้เลย โดนใจดีอะไรนะครับ” ไปรมากรหยิบโทรศัพท์มือถือ
รุ่นล่าสุดที่ยังไม่มีขายในเมืองไทยขึ้นมาทันที

“เอ่อ...ว่าไงนะคะ” แสนวิเศษโดนคนรุกรมาก็ไม่น้อย แต่ที่
ไปรมากรกำลังทำนั่นมันสกลชั้นเทพ “ไอ้ดีไลน์แสน เอาไปทำอะไรคะ”

ทำไมจะไม่รู้ว่านี่เป็นการดูแลลูกค้าไปแล้ว แต่คนสวยก็ไม่สนใจ
นึกเล่นๆ ถึงคำพูดหมอดูคนสนิทขึ้นมาทันใด จะได้แฟนพร้อมย้ายบ้าน
ท่าจะจริง แต่ต่อให้โพรไฟล์เลิศแค่ไหนก็เชื่อว่าเข้าถึงแสนวิเศษได้
ง่าย ๆ

“ก็ไว้ถามไถ่ เผื่อย้ายมาแล้วติดขัดอะไร คุณแสนแจ้งผมโดยตรง
เลยก็ได้นะคะ อันที่จริงผมตั้งใจจะทำบุญเลี้ยงเพลตอนลูกบ้านย้าย
เข้าครบ แล้วมีงานแคเทอริ่งให้ทำความรู้จักกันช่วงเย็นด้วย ตอนเที่ยง
คงใช้บริการบริษัทคุณพ่อคุณแสน ส่วนตอนค่ำเจ้าแม่ปาร์ตีเป็นเจ้าที่
ทั้งที่ คุณแสนจัดให้ผมนะคะ”

หญิงสาวพยักพยิตพุดคุยไปตามเรื่อง ตามมารยาท รู้ตัวอีกที
ก็ตอนที่ตากล้องเดินมาหาเพื่อขอถ่ายภาพโดยเฉพาะ

หลังจากให้ไอ้ดีไลน์ไปรมากรไปเรียบร้อยแล้ว เพราะถูกคะยั้นคะยอ
จากท่านผู้หญิงมาติกาที่อ้างสารพัดเหตุผลจนหล่อนหมดทางเล่นตัว

“คุณกร คุณแสนครับ ขอรูปหน่อย” ช่างภาพจากนิตยสาร
อัพเลือกเก็บเฉพาะคนที่เด่นที่ดังจริงๆ คนอื่นๆ ที่ได้รับรางวัลก็ไม่ได้

เอาภาพไปลงในสื่อบ้างทั้งหมด แต่สองคนนี่คงต้องได้รับการยกเว้น
ทั้งยังเลื่องชื่อในสาขางานที่ทำกันทั้งคู่

“เอารูปคู่เลยก็ได้ครับ ไม่งั้นเดี่ยวรูปมันเล็ก”

ไปมารากรได้ยืนแบบนั้นก็ยืมนับ นึกขอบอกขอบใจตากล้องแสนรู้
ยิ่งได้ภาพใหญ่ยิ่งแปลว่ารูปคู่รูปแรกของเขากับหนูแสนจะเป็นที่สังเกต
ของคนทั่วไป ดี...ก็เขาหมายตาแล้ว มีคนมาติดป้ายจองให้เฉยๆ โดยที่
ไม่ต้องขยับตัวทำอะไรก็ดี

“ลูกกร คุณแม่กลับก่อนดีกว่าคะ คุณพ่อไลน์ตามแล้ว”

เมื่อเห็นว่าท่าทางลูกชายจะกรุยทางให้ตัวเองได้แล้ว คนเป็นแม่ก็รีบ
เปิดเลนดาวน์พิเศษติดอ็อกซี่ฟาสให้ลูกรักลุยต่อ เกิดมาไม่เคยรู้สึกว่าการ
ลูกชายได้ตั้งใจเท่าวันนี้

“หนูแสน วันไหนว่างไปที่บ้านนะคะ บ้าอยากจัดงานแคนต์-
ดาวนปีใหม่พอดี ปีนี้ถึงคิวคุณลุงเขาเป็นเจ้าภาพแล้ว”

ท่านผู้หญิงมาดิกาอ่อนแอ่ไปตามเรื่อง แต่มีวัตถุประสงค์และ
เป้าหมายชัดเจน ทำการกุศลเพื่อคนอื่นมากกว่ามาก คราวนี้ขอทำให้ตัวเอง
บ้าง เผื่อจะได้อุ้มหลานในเร็ววัน

“แต่อีกแค่สองเดือนเองนะคะ” จะเหลือแค่ไม่กี่วันแสนวิเศษ
ก็ทำได้ แต่งานระดับนี้หล่อนไม่อยากพลาด มีแต่ผู้หลักผู้ใหญ่ หาก
เสียหายนิดหนึ่งอาจล้มเป็นโดมิโน แถมช่วงสิ้นปีหล่อนก็รับไว้หลายงาน
ไม่อยากจะเหนื่อยเกินจำเป็นในช่วงปีใหม่ จะได้มีเวลาพักผ่อนบ้าง “แล้ว
แสนก็สะดวกแต่พวกงานปาร์ตี้ด้วย เกรงจะไม่ถนัดจริงๆ ค่ะ”

“ตอนหัวค่ำก็เอาแบบที่คุณแม่หนูเคยมาทำแหละคะ ส่วนดึกๆ
หนอยก็จัดแบบสนุกๆ ให้หนุ่มสาวเขาก็ได้ พวกลูกๆ หลานๆ คุณลุง
เขาก็มากันเยอะ ช่วงดึกที่เป็นรอบของเด็กๆ หนูก็คุ้ยรายละเอียดกับ
พี่เขาได้เลย”

“ถ้าอย่างนั้นก็ได้ค่ะ” เมื่อโดนรูกขนาดนี้หญิงสาวก็ทำอะไรไม่ได้นอกจากตกปากรับคำ หันหาคนตัวโตที่ยืนอยู่ข้างๆ แต่ยังมีมารยาทไม่ให้เนื้อตัวเสียดสีกัน

“ฉันผมลงไปส่งคุณแม่ครับ เดี่ยวผมขึ้นมาใหม่” จากที่ไม่ตั้งใจจะอยู่ร่วมงานเลี้ยงแบบอาฟเตอร์ปาร์ตี้ ชายหนุ่มกลับเปลี่ยนใจทันที เพราะอยากทำความรู้จักคนตรงหน้ามากขึ้น

“ไม่ต้องๆ ค่ะ คุณแม่ลงไปเองได้ ลูกกรออยู่ดูแลหนูแสนเถอะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ คุณกรลงไปส่งคุณแม่ป่าได้นะคะ แسنต้องคุมงานด้วย งานตอนดึกบริษัทแสนเป็นคนทำ” หญิงสาวบอกอย่างมั่นใจ แต่มีสัมผัสมาครวระ ทว่าทั้งแม่ทั้งลูกตรงหน้ายังรื้อรอล่อนเลยตัดปัญหาเสียเอง

“เออจ๊ะ แสนพอมีเวลาสักสิบห้านาที เดี่ยวแสนลงไปส่งคุณแม่ป่าด้วยดีกว่านะคะ” แสนวิเศษขยับตัว เงียบกันไปเสียงกันมาแบบนี้ไม่มีใครได้ไปไหนทำอะไรแน่ๆ แล้วกวักมือเรียกพนักงานในความดูแลของตนเองมาเพื่อรับโล่รางวัลไปดูแลรักษาไว้ให้ ไม่ทันเห็นสายตาแบบลอบยืมของสองแม่ลูกที่ต่างคนต่างแอบยืมกันคนละทาง

...

“อ้าวแสน” นุรุษที่เดินมาสมทบกับบิดาของไปมาราก่อนเอ่ยทักพร้อมมองมาด้วยสีหน้าประหลาดใจเมื่อเจอผู้ที่เป็นทั้งเพื่อนสนิทของบุตรชายและเป็นลูกสาวของเพื่อนรักด้วย สนทนากันอยู่ท่ามกลางสมาชิกตระกูลปวิวรรต “รู้จักกับคุณปักษ์หรือลูก”

“คุณลุงประพงค์” แสนวิเศษยกมือไหว้ผู้ใหญ่อีกครั้ง วันนี้ทำไมหล่อนเจอแต่สถานการณ์ชวนหัว กำลังจะอ้าปากตอบ แต่ท่านผู้หญิงมาติกาออกปากกันทำไว่ก่อน

“หนูแสนลงมาส่งแก้วกับลูกกรค่ะ”

ประพงค์พยักหน้ารับ แล้วเอ่ยถามถึงบุตรชายซึ่งเขาทราบดีว่า

ร่วมงานเลี้ยงรับรางวัลของแสนวิเศษอยู่ที่ห้องจัดเลี้ยงด้านบน “แล้ว
พกละ เห็นบอกว่ามาที่นี้เหมือนกัน มางานเลี้ยงของหนู”

เขากับภรรยาเอ็นดูแสนวิเศษไม่น้อย เห็นมาตั้งแต่ยังเด็ก อด
แอบเชียร์ประกาศิตบุตรีชายให้จีบไม่ได้ เพราะผู้หญิงตรงหน้าพร้อม
สรรพไปเสียทุกอย่าง แต่เมื่อบุตรชายบอกว่ากำลังรักอยู่กับแพรวชมพู
คนเป็นพ่ออย่างเขาก็ไม่ขัดอะไร ลูกรักใคร เขาก็รักด้วย

“พี่พอกอยู่ข้างบนคะ แสนเห็นคุยกับพวกในวงเขาเลยไม่ได้
ชวนลงมา แสนไม่รู้ด้วยว่าคุณลุงอยู่ที่นี้”

คราวนี้คุณป้าก็เอ่ยปากถามบ้าง มองตาทั้งเมียทั้งลูกก็รู้ว่า
กำลังสนใจผู้หญิงคนนี้อยู่ เขาในฐานะหัวหน้าครอบครัวที่ดีก็มีหน้าที่
ทำให้สมาชิกในครอบครัวมีความสุข ลูกเมียอยากได้อะไรเขาก็เอื้อ
อำนวยความสะดวกมาให้ตั้งแต่ไหนแต่ไร

“พงส์ รู้จักหนูแสนหรือ”

“รู้สิ นี่ลูกสาวคุณสันต์ เขาเรียนวิทยาลัยตลาดทุนกับผม แต่
จริงๆ ก็รู้จักกันมานาน” คนพูดพูดถึงอีกหลักสูตรในประเทศ แต่
คราวนี้เป็นคอร์สที่ตลาดหลักทรัพย์จัดการเรียนการสอน ส่วนใหญ่ผู้เรียน
เป็นนักธุรกิจเจ้าของกิจการที่เข้าตลาดหุ้นทั้งนั้น “แล้วแสนเองก็เป็น
เพื่อนสนิทพกดด้วย วิ่งเล่นกันมาตั้งแต่เด็ก ตอนเรียนต่อเขาก็ไปพร้อมๆ
กัน”

สังคมจริงๆ มันเป็นอย่างนี้เอง วนเวียนทับซ้อนอยู่ในวงโคจร
เดียวกันเสมอ เขาถึงมีคำพูดว่าโลกไม่ได้กว้างอย่างที่เราคิด

“อ้อ ศิຈจริง นี่เมื่อก็คุณแก้วเพิ่งไลน์มาบอกเลยว่าจะให้ทั้ง
คุณสันต์ทั้งหนูแสนมาจัดงานปีใหม่ให้ ตอนแรกว่าจะให้เด็กในบ้านดูๆ
กันเองเหมือนที่ผ่านมา แต่นี่มีหนูแสนแล้ว ให้มีอาชีพรูปร่างดีทำดีกว่า”
ผู้เป็นพ่อ निकออกทันทีว่าคุณสันต์ที่สหายพูดถึงคือใคร เจ้าพ่อธุรกิจ
อาหารและการจัดเลี้ยงที่เขาเองก็ยังเคยเรียกใช้บริการบ่อยๆ นั่นเรียก

ได้ว่าผู้หญิงคนนี้ก็โพรไฟล์ไม่ธรรมดาเหมือนกัน

ส่วนประพงค์ถึงกับหัวเราะในลำคอ ข้าเพื่อนที่คุ้นเคยกันดี น่าจะจำได้ว่าลูกชายเขาแต่งงานไปแล้ว ไม่มาแย่งแสนวิเศษกับไปมารหอรอก แต่ก็ยังอยากเล่นสนุกตามประสาคนแก่วางมือจากงาน เพราะลูกชายหัวแก้วหัวแหวนรับช่วงต่อไปแล้วทุกอย่าง

“เอาสิ ดีๆ เดียวปีนี้ผมเอาภิกไปด้วย หนูแสนคุณงานเสร็จจะได้มีเพื่อนคุย” แล้วก็ตั้งใจจะให้ประกาศิตพาแพรวมพู่ผู้เป็นภรรยาไปด้วย แต่เก็บประโยคสุดท้ายลงคอเพราะอยากดูอาการของสองสามีภรรยาตรงหน้า

“ดีค่ะ แต่จะว่าไปลูกกรก็อยู่ดูแลหนูแสนได้อยู่แล้ว” ท่านผู้หญิงมาติการีบแท็กทิมกับสามีทันที “ลูกกรพาน้องขึ้นไปเถอะลูก ลงมานานแล้ว หนูแสนจะได้ไปดูงานของเขา แล้วป้าจะให้เขาไลน์นัดนะคะหนูแสน” ตัดบทเสร็จสรรพก็ดันตัวบุตรชายให้รีบพาหญิงสาวกลับเข้างาน โดยที่อีกฝ่ายก็ไม่รู้วอ รีบออกปากเชิญแสนวิเศษทันที

“ไปขอบคุณแสน ขึ้นไปงานข้างบนดีกว่า ผมไม่อยากให้คุณแสนเสียงาน”

ออกตัวเสียดิบดี แต่ตาพราวเป็นประกาย ถูกใจคนข้างๆ เสียจริงๆ นี่ถ้าเป็นผู้หญิงอื่นที่เขาเปิดโอกาส แถมมีใบเบิกทางจากมารดา เขาแบบนี้คงรีบตะครุบไว้ แต่แสนวิเศษกลับทำทำนิ่งเฉยไม่เดือดร้อน ภิรียมมารยาทกำลังดี ไม่เอาใจผู้ใหญ่นะเกินงาม แต่ก็ไม่ก้าวก่ายจนไม่รู้จักกาลเทศะ แถมยังอยู่ในวงโคจรรอบๆ กัน ถือว่าหากจะคบหา มากกว่าลูกบ้านก็มีความเหมาะสมครบไปหมดทุกประการ

“ไม่เสียหอกค่ะ วันที่มีลงมาเยอะหน่อย เพราะแสนเองอยากร่วมงานในฐานะแขกด้วย” ตอบไปเดินไปไม่ให้เสียเวลา อารมณ์ที่อยากมีแฟนฟุ้งฟรวด เลยเปิดโอกาสให้ชายหนุ่มเข้ามาสานสัมพันธ์ง่ายขึ้นอีกนิด

“แล้วกลับบ้านดีกว่า คุณพ่อคุณแม่ไม่ว่าหรอกครับ”

เป็นใครก็ต้องหวงลูกสาว ยิ่งทั้งสวยทั้งเก่งแบบนี้ ไปรมากร
รับประกันด้วยเกียรติของเพลย์บอยเลยว่าเสน่ห์พิเศษมีคนรอรับบัตรวิ
ยาวเป็นหางว่าวแน่ๆ

“ก็ห่วย แต่ห้ามอะไรไม่ได้ เพราะแสนทำงาน ไม่ได้เที่ยวนิคะ”
เสียงหวานทำยประโยคเหมือนจะงอน แต่กลัวหวังอะ มีจิตพอตัว
ทว่าไม่เกินพอดี เรียกว่ากำลังหอมปากหอมคอเพลย์บอยรูปหล่ออย่าง
ไปรมากร

“แล้วจะย้ายออกมาอยู่เอง คุณพ่อคุณแม่โอเคหรือครับ คุณแสน
ดูทำยังเด็กอยู่เลย” ถึงจะเห็นท่าทางเวลาทำงานมากับตาว่าเอาจริง
เอาจังแค่ไหน แต่คนผ่านโลกมาเยอะก็ดูออก ดีไม่ดีไม่ถึงยี่สิบห้า
ด้วยซ้ำ

“นี่ก็เหตุผลหนึ่งนะคะที่แสนยังไม่ได้ย้ายเข้า The Wealth”

ไม่รู้เพราะอะไรทำให้แสนพิเศษยอมคุยกับไปรมากรทั้งๆ ที่เพิ่ง
เจอกันครั้งแรก คงเพราะท่าที่สบายๆ ของเขาขัดกับหน้าหล่อจัด และ
เครื่องแต่งกายเนี้ยบกริบละมั่งที่ทำให้หล่อนรู้สึกว่าคุณคนนี้มีของ เป็น
ความขัดแย้งที่ลงตัวของเขา ทำเอาใจสั่นแบบไม่มีสาเหตุได้เหมือนกัน

“คุณพ่อหวงนี่เอง”

ไปรมากรยิ้ม สงสัยเขาจะเจองานยากถ้าอยากจีบแสนพิเศษขึ้น
มาจริงๆ

“ลองพาคุณพ่อมาเดินดูที่โครงการสิครับ เดี่ยวผมช่วยบริฟให้
ว่าระบบรักษาความปลอดภัยของเราดีแค่ไหน คุณพ่อคุณแม่จะได้
หมดห่วง ผมเข้าใจ ตัวเองจะสี่สิบแล้วคุณแม่ก็เพิ่งยอมให้ออกมาอยู่เอง
เหมือนกัน”

แสนพิเศษยิ้มออกมาบ้าง เพราะสังเกตตั้งแต่ได้ยินสรรพนาม
ที่ท่านผู้หญิงเรียกบุตรชายแล้วก็พอรู้ว่าอีกฝ่ายเอ็นดูลูกขนาดไหน

“คะ นี่มายื่นข้อแม้ให้แสนหาญเมตนะคะ แสนเหนื่อยใจ ถ้าแสนอยากอยู่กับคนอื่น แสนจะย้ายออกจากบ้านทำไม”

หญิงสาวรับรองเท้าผ้าใบจากลูกน้องที่ยืนรอยื่นให้อยู่หน้าห้องจัดเลี้ยงมา นั่งลงบนเก้าอี้ ถลกกระโปรงเพื่อปลดสั้นสูงออก เผยให้ไปรมากรเห็นเท้าเรียวที่แต้มสีแดงเป็นประกายระยิบระยับชวนน้ำลายสอ จนชายหนุ่มต้องถอนใจ นี่เขากำลังมีอารมณ์กับเท้าผู้หญิงอย่างนั้นหรือ

อีกคนพอเปลี่ยนรองเท้าเสร็จก็ยิ้มให้เขาพร้อมล้าลา ไม่อาลัยอารมณ์หนุ่มหล่อตัวท้อปอย่างเขาเลย

“เชิญคุณกรสนุกกับงานนะคะ แสนต้องขอตัวไปธุระที่งานหน่อย”

แสนวิเศษเล่นเป็น คิดแค่ว่าวันนี้หล่อนเปิดทางให้ไปรมากรมากเกินไปแล้ว ยอมรับว่าถูกตาผู้ชายคนนี้ไม่น้อย แต่ทุกอย่างก็ยิ่งเร็วเกินไปที่จะทำตัวติดกับเขาในงานเลี้ยงที่มีแต่นักข่าวอยู่กันเป็นฝูงแบบนี้

“อ้าวแล้วไหนคุณแสนว่าจะอยู่ในฐานะแขกด้วย”

ไปรมากรตั้งท่าจะงอแงทันที อุตุส่าห์คิดว่าจะได้มีโอกาสอยู่ด้วยกันต่อ ปกติเตะซ้ายเตะขวา เดี่ยวเขาก็ได้ไปนอนกอดที่บ้าน

“หลังจากที่แสนทำงานเสร็จสิคะ ไว้ถ้าโชคดีเดี๋ยวเราคงได้เจอกันคะ”

สาวสวยเดินไปในทันทีพร้อมลูกน้องที่กำลังปีฟงานกันอีกรอบ ไม่แม้แต่จะเหลียวหลังหันกลับมามองเขาที่มองตามตาพราวระยิบ แม้รับรู้การมาถึงของเลขาฯ คนสนิท แต่อยากโฟกัสที่อย่างอื่นมากกว่า

“เรียบร้อยไหมครับ” ผู้เป็นเลขาฯ ถามเหมือนตัวเองเป็นเจ้านาย แต่ส่งลูกน้องไปดูแลปัญหาพร้อมยื่นแก้วเครื่องดื่มให้เจ้านายทันที หายไปกับสาวตั้งนานคงชวนคุยจนตัวเองคอแห้งไปหมด

“ยัง แต่เดี๋ยวก็เรียบร้อย”

“เรื่องย้ายเข้าอะหรอครับ”

เห็นท่าทางแวตาทั้งแม่ทั้งลูกแล้วชานนทอดไม่ได้จริงๆ คอยสังเกตอาการตั้งแต่ชอตแรกที่ท่านผู้หญิงมาดึกา มารดาเจ้านายพบแสนวิเศษที่หน้างานแล้ว ยิ่งพอเห็นไปมารการจับจองหญิงสาวตั้งแต่อีกคนยังเตรียมงานอยู่ข้างเวที คนที่รับใช้กันมาเกือบสิบปียิ่งฟันธงว่างานนี้ คุณแสนไม่รอด

“อืม”

มือหนายกแก้วแชมเปญขึ้นดื่มที่เดียวจนหมด ปิดท้ายการสนทนากับลูกน้องที่นอกจากจะรู้ใจแล้วยังรู้ดีอีกด้วย

“เรียบร้อยทั้งห้องทั้งเจ้าของห้องนั่นแหละ”

แสนวิเศษถอนใจดังเฮือก ไม่ใช่ว่างานในวันนี้มีปัญหาอะไร ผ่านไปได้ดีด้วยซ้ำ แต่อาจจะเป็นเพราะหล่อนต้องสวมหมวกสองใบ ทั้งหักทลายกับแขกในงาน ยิ้มรับแสดงความยินดีกับคนที่เพิ่งได้รับรางวัล และสอดส่องดูแลความเรียบร้อยของงานให้เป็นไปตามแผนที่วางไว้ เล่นเอาปรับบทบาทแทบไม่ถูก

“ดีเจมาแล้วใช่ไหม ให้ขึ้นตามเวลาได้เลยนะ เดี่ยวศิลปินจบเพลงนี้เขาก็ลงแล้ว ถ้ามีอะไรเรียกพี่ละกัน ขอเดินออกไปพบปะคนหน่อย” แสนวิเศษส่งคำสั่งสุดท้ายที่ตั้งใจจะส่งในวันนี้ จากนั้นขอไปสนุกกับเพื่อนฝูงบ้าง หล่อนพบคนคุ้นเคยกันหลายคน อย่างน้อยประกาศิตก็ยังรออยู่

“ครับคุณแสน เดี่ยวถ้ามีอะไรผมเดินไปหา” สต๊าฟฟ์ในทีมบอกรับสมอลทอล์กจากมือเจ้านายสาวมาเพื่อให้หล่อนออกไปสนุกสนานบ้าง

หล่อนยังไม่ทันได้รับคำ ประกาศิตก็ปรี่เอาเครื่องดื่มโปรดของหญิงสาวมาให้ แสนวิเศษก็รับมาแบบรู้ใจกัน

“ถอดหูแล้ว เสรีงานแล้วใช่ไหม”

“ไปๆ ไปแดนซ์หน่อย อยากเห็นสเต็ปคุณหนูแสน”

“โหพี่พอก ให้แสนมีพื้นที่ในสังคมเถอะค่ะ นี่ไม่ใช่อังกฤษที่แสนจะมาระเบิดฟอร์มได้ ลูกน้องยืนกันอยู่ทุกมุมเสา แล้วไหนอะบอกเพื่อนเยอะ แนะนำให้แสนสักคนสิ แสนอยากมีแฟนน”

เจ้าตัวเป็นสายปาร์ตี่มาก่อน สมัยเรียนหนังสือก็เที่ยวจนโพรโมเตอร์ในแต่ละคลับต้องเชื้อเชิญให้ไปนั่งโต๊ะที่ดีที่สุดในร้าน เพราะทุกครั้งที่แสนวิเศษมา หล่อนสนุกสนาน มีออราของความสดชื่น ทำให้คนรอบข้างมีความสุขได้เสมอ

“ก็สร้างสีสันหน่อยสิ มีแต่คนแก่ยืนคุยกันเป็นงานสัมมนาเขียวเตี๋ยออกไปเต้นก็มีหนุ่มๆ มาเสนอตัวเองแหละ”

ประกาศิตยิ้ม รู้ดีว่าถ้าหากกับแสนวิเศษขยับแข้งขยับขา ก็จะมีคนออกมา แต่นี่คงยังคุมเชิงกันอยู่

“เดี๋ยวก่อนนะว่าคุณแสนจัดงานได้น่าเบื่อ ไม่กลัวเสียชื่อหรอ”

ได้ยินแบบนี้แสนวิเศษก็กระดกเครื่องดื่มพรายพองหมดแก้ว แถมยังกระดกนิ้วให้ประกาศิตส่งเครื่องดื่มของเขาให้หล่อนอีก

“เร็วสิคะ” เมื่อเห็นชายหนุ่มียักยัก สาวสวยก็ยิ่งเร่ง “พี่พอกเอามาเลย ขอแสนเติมพลังก่อน อยากได้สนุกขนาดไหน เดี๋ยวจัดให้”

ประกาศิตได้ยินแบบนี้ก็รีบเอามือไขว้หลังก้มหัวให้ราวกับแสนวิเศษเป็นคุณหนูผู้สูงศักดิ์ ส่วนเขาเป็นข้าทาสผู้ต่ำต้อย อีกคนก็ไม่ได้ยี้หระ หยิบแก้วเครื่องดื่มมาแล้วดื่มหมดในเวลาอันรวดเร็วก่อนจะส่งคลัตช์ของหล่อนให้เขาถือไว้ระหว่างพยักหน้าเรียกพนักงานของตนเองเข้ามารับคำสั่ง

“บอกนักร้องหน่อย พี่จะแจมบนเวที”

ไม่นานนักร้องในตำนานที่ได้รับการว่าจ้างมาเปิดมินิคอนเสิร์ตในงานก็ประกาศเรียกชื่อเจ้าของบริษัทคนสวยให้ขึ้นมาเป็นแขกรับเชิญ

บนเวที ใหม่ๆ ที่ปกติไม่ชอบให้ใครขึ้นมาร่วมร้องเพลง แต่หากขึ้นชื่อว่า ‘แสนวิเศษ’ แล้ว มั่นใจได้ว่าจะไม่ทำให้เสียบรรยากาศ มีแต่จะเพิ่มความสนุกให้คำคินนี้เสียอีก

“โอ๊ยๆ ที่ยืนเปล่งออว่าอยู่ตรงนั้นไชน้องแสนคนสวย แม่งานวันนี้เหมครับ ให้เกียรติขึ้นมาร้องเพลงกับพี่หน่อยเร็วว”

สิ้นเสียงศิลปินชื่อดังก็มีเสียงเชียร์ของหนุ่มๆ ในงานทันที ใครที่เคยรู้จักหรือได้ยินกิตติศัพท์จะรู้เป็นอย่างดีเลยว่าลีลาเด็ดดวงขนาดไหน ที่เคยเห็นก็อยากดูอีก ที่ยังไม่เคยพบก็อยากรู้ว่าจะแซ่บอย่างที่เขาวางกันไหม

สาวร่างย้าวยาวไม่ปฏิเสธ แต่กลับยิ้มหวานเรียกเสียงซัดซาดจากผู้ชายได้ท่วงท่าก่อนจะก้าวขึ้นเวทีไป เล่นเอาไปมารการที่ยืนดูอาการระหว่างแสนวิเศษกับประกาศิตอยู่ถึงกับมองตาค้าง

“ตัวจิ๊ดเลยนิ ใช้ได้” หนุ่มใหญ่วัยสามสิบแปดพิมพ์ เขาไม่ได้ระแวงความสัมพันธ์ระหว่างประกาศิตกับแสนวิเศษแม้แต่น้อย จำได้ตั้งแต่ที่เพื่อนบิดาเอ่ยถึงว่าอีกคนแต่งงานแต่งการไปแล้วเป็นปี และหลังจากแยกกัน เขาก็ให้ชานนท์ซัดคีย์สิ่งที่อยากรู้ขึ้นมาจนสบายใจว่าแสนวิเศษเป็นเพื่อนสนิทกับทั้งสามีและภรรยาเท่านั้น แต่ไอ้ที่กำลังทำเขาของขึ้นแบบไม่รู้ตัวทั้งๆ ที่ไม่ได้เป็นอะไรกันอยู่ตอนนี้ก็ไ้ท่าทางก้ำกั้น เบี้ยวจิ๊ด เร้าร้อน สายจังหวะอยู่บนเวทีนั้นต่างหาก ยิ่งเห็นสายตาของหนุ่มรูปงามนามเพราะพ่อรวยทั้งหลายในงานยิ่งเริ่มจะไม่แสบปีโป้กันใหญ่ ไ้พวกนั้นบางคนอายุเด็กกว่าเขาเป็นสิบปีด้วยซ้ำ

“ไปเอาแชมเปญมาสิ”

เพราะเห็นว่าเมื่อก็ห่ล่อนดื่มได้ทีเดียวสองแก้วรวด ท่าทางไม่เบา พอได้เครื่องดื่มตามสั่งมาแล้ว หนุ่มหล่อร่างสูงก็เดินเสียดชิดขอบเวทีไม่สนใจเหล่าบรรดาแฟนคลับแสนวิเศษที่จับจองพื้นที่ด้านหน้า ส่งดอกไม้บ้าง รอภาพหลุดบ้าง เพราะชุดที่หญิงสาวใส่นั้นน่าหวาดเสียว

เหลือเกิน

“ดีม่น้อยครับ” ไปรมากรยื่นแก้วขึ้นให้แสงวิเศษที่ยังขยับปาก ร้องเพลงอยู่บนเวที เปลี่ยนบรรยากาศเป็นทางการให้สนุกสนานได้ในพริบตา อีกฝ่ายก็ยื่นมือมารับแก้ว ดีที่ชายหนุ่มสูงถึงร้อยเก้าสิบ เซนติเมตรเกินมาตรฐานชายไทย จึงทำให้ไม่ลำบากมากนัก

แวตามีรอยยิ้มแทนคำขอบคุณให้คนที่บริการหล่อนเล่นเอา ไปรมากรยิ้มตาม ไม่วายเหลมมองคนรอบๆ ตัวว่าเขาทำอะไรทำถูกใจสาวสวย ก่อนจะหันบอกเลขาฯ เสียงเจ็บบขาดรากับมีเรื่องด่วน เรื่องร้ายอะไร

“ไปเอาแซมเปญมาสแตนด์บายรอไว้ตงนี้ อย่าให้แก้วคุณแสนพร่อง”

“แสงมีคนขับรถนะครับ”

ประกาศิตบอกไปรมากรหลังจากแสงวิเศษลงจากเวทีหนึ่งรอบ เพื่อเข้าห้องน้ำแล้วกลับขึ้นไปใหม่ รอบหลังนี้น่าจะไม่ใช่เพื่อสร้างความสนุกในงาน แต่น่าจะเพราะความสำราญส่วนตัวล้วนๆ

“นี่ถ้าผมไม่ต้องไปรับแพร ผมจะรอเอาแสงกลับบ้านเอง”

ประกาศิตสายหัว ตอนนีเพื่อนสนิทของเขาน่าจะเมาได้ที่ ดีที่มีเพื่อนรุ่นพี่ที่เขาเองก็รู้จักคุ้นเคยอยู่ นี่วีเรียวกดาเบอร์คนขับรถของหญิงสาวแล้วกดส่งให้ชายหนุ่มอีกคนผ่านแอปพลิเคชันทางโทรศัพท์

“ไม่เป็นไรครับ พกไม่ต้องห่วง เดี่ยวพี่ดูแลเอง คุณทำไม่ได้เมาทั้งตัวนึครับ” ผ่านโลก ผ่านคน ผ่านผู้หญิงมาเยอะ เขารู้ว่าแสงวิเศษแค่สนุก แต่ไม่ได้ควบคุมตัวเองไม่ได้

“ไม่ทิ้งหรอกครับ แสงคอแข็ง แต่บางทีชอบสนุกเกินไป แล้ว...” คราวนี้ประกาศิตโน้มตัวเข้าหาไปรมากรเหมือนจะพูดความลับ จนอีกคนต้องเขยิบเข้าหา

“...แสนอยู่เมืองนอกนาน เมาแล้วบางทีคนมากอด แสนก็ไม่ถือสา แต่ผู้ชายมันคิด ผมฝากพี่ด้วยนะครับ”

ไปมารากรได้ยินแบบนั้นก็ยิ้มในหน้าก่อนจะปรับสีหน้าหล่อเหลาให้เป็นปกติ “พกไม่ต้องห่วงครับ พี่อยู่ด้วยใครก็คงไม่กล้า ยังไงฝากพกบอกคุณแสนไว้หน่อยว่าให้พี่ดูแล เดี่ยวเอี้ยวใส่พี่ขึ้นมาจะยุ่ง”

“ได้ครับ”

ประกาศิตได้ยินแบบนั้นก็พยักหน้ารับ กวักมือเรียกแสนพิเศษที่กำลังถ่ายรูปร่วมกับคนรู้จักในงาน มีแก้วแชมเปญติดมือไม่ได้ห่างตาหวานยิ้มเป็นประกายนิดๆ เพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ แต่ยังพูดรู้เรื่องอยู่

“ว่าไงคะพี่พก”

“พี่จะกลับแล้ว แสนยังสนุกอยู่ใช่ไหม” ประกาศิตหมุนข้อมือดูเวลาอีกรอบ เขาควรจะต้องออกจากที่นี่ได้แล้วหากต้องการไปปรับแพรทึมพูให้ทัน

“พี่ฝากแสนไว้กับพี่กระนะ”

แสนพิเศษหันมองคนตัวสูงปรี๊ดครู่หนึ่ง ยิ้มให้เขาบางๆ เล่นหูเล่นตาเบาๆ เพราะอารมณ์ดีมากกว่าปกติ แต่ไม่วายพูดจาตรงๆ ตามประสา อีกทั้งเป็นการบอกหนุ่มคนใหม่ว่าหล่อนไม่ได้ง่ายอย่างที่คิด

“แสนดูแลตัวเองได้นะคะพี่พก ไม่ต้องให้ใครมาเป็นเบบี๋ซิสเตอร์”

“พี่รู้” แต่ผู้ชายมันเยอะ เอาน่า ให้พี่สบายใจนะ เดี่ยวเป็นไรขึ้นมา อาสันต์ขอขบหัวพี่ตายเลย”

แสนพิเศษก็ได้แต่พยักหน้าติดปัญหา ไม่อย่างนั้นประกาศิตคงบ่นอีกยาวตามประสาคนรักน้องหวงน้อง ไม่วายหันไปสั่งเสียกับคนตัวใหญ่อีกครั้งก่อนกลับ

“ฝากด้วยนะครับพี่กร”

“ครับ”

พูดจบคนต้องไปรีบเมียก็หมุนตัวเดินออกไปทันที

ไปมารกรยื่นแซมเปญแก้วใหม่ที่ซานนัทส่งให้ให้แสนวิเศษแทนแก้วที่อยู่ในมือ อยู่กับไปมารกรเสียอย่าง เขาไม่เสียเวลาไปกับการเติมเหล้าในแก้วหรอก

“อีกแก้วไหมครับ”

“แสนมีนแล้วค่ะ พอดีกว่า”

“ผมอยู่ เต็มที่เถอะครับ มีเบอร์คนขับรถคุณแสนแล้ว เดี่ยวถ้าไม่ไหวผมโทร. เรียกให้”

ไม่ได้จะมอมสาว แต่แค่อยากเห็นหล่อนตอนเป็นตัวของตัวเอง เต็มที่ เขาว่ากันว่าคนเมาจะแสดงด้านที่แย่ที่สุดออกมา ถ้าเขาเห็นแล้วยังรับได้ เขาจะได้รู้ต่อ

“เต็มที่ยังไง เดี่ยวแสนก็ต้องคุมลูกน้องเก็บงาน”

หน้าสวยอยู่ แต่ก็จิบเครื่องดื่มที่หนุ่มหล่อส่งมาให้ ท่าทางสองจิตสองใจเหลือเกิน หลังๆ พอทำงานกลางคืน หล่อนก็ปาร์ตี้น้อยลงไปโดยปริยาย นานเท่าไรแล้วที่ไม่ได้สนุกแบบนี้

“สนุกสักวันสิครับ ถ้าลูกน้องคนไหนเก็บไม่ถูกใจ พรุ่งนี้เช็กบิลก็ยังไม่หวั่น คุณแสนจะได้รู้ด้วยว่าเด็กมันทำงานเองดีจริง หรือเพราะมันทำตามคำสั่งเรา”

แสนวิเศษหันมองหน้าคนหล่อที่ทำเหมือนไม่สนใจหล่อนนิดหนึ่ง ตาเขามองบรรยากาศด้านหน้าแบบไม่โฟกัสอยู่ที่จุดใดจุดหนึ่งจริงอย่างไปมารกรว่า หล่อนคอยคุมลูกน้องทุกฝีก้าว ลองปล่อยให้ทำเองดูบ้างสิจะเป็นอย่างไร

“ถ้างั้น...” หญิงสาวตั้งท่าจะบอกเขาว่าฝากเนื้อฝากตัวด้วย แต่แล้วก็ต้องเปลี่ยนใจมากกว่าเมื่อเขายื่นมือออกมา

“เอากะเป๋ามาครับ เดี่ยวผมดูให้ คุณแสนไปสนุกเถอะ ถ้าหาผมไม่เจอก็เรียกซานนัทได้ตลอด”

เลขาฯ ทำทางคล่องแคล่วก้าวเข้ามาเพื่อแสดงตัว ยิ้มในใจ นี่ ถ้านายใหญ่ของเขาแนะนำเขาแบบนี้ สงสัยนอกจากคุณแสนจะมีห้อง ที่ The Wealth แล้ว จะได้ที่ทางบางอย่างในชีวิตของไปมารก็เสียละ มั้ง

“เกรงใจค่ะ” ปากบอก แต่แวตาทหวนมีประกายสนใจ ผู้ชาย คนนี้รู้วิธีทจริตผู้หญิงจริงๆ

“ไม่ต้องเกรงใจหรอกครับ ผมไม่ได้ถือ เดียวชานนท์นี่แหละเป็นคนถือให้”

คนไม่เคยกระดิกตัวทำอะไรเองบอกหน้าตาเฉย จนคนสนิท ต้องปราดเข้ามาออกหน้าว่าเขาเต็มใจรับใช้ผู้หญิงของนาย จะว่าไป ไปมารก็ไม่เคยให้เขาเข้ามายุ่งกับใคร แสนพิเศษก็นี่ละคนแรก

“ครับคุณแสน ผมดูแลกระเป๋าให้เอง มีอะไรถ้าหาคุณกรไม่เจอ เรียกผมได้เลยครับ”

พูดจบก็ก้มหัวรับทันที อาการไปมารเป็นแบบนี้เขาบอกเลย คุณแสนไม่รอด!!

รักที่ 3

หาเรื่อง

“เฮ้อ” เสียงถอนลมหายใจของคนข้างๆ แผล่หวานจน
ไปมารกระตุ้นหันไปดู “แสนหมดแรง”

“คุณแสนอดมาก”

ไปมารกรบอก เขาอยู่เป็นเพื่อนหล่อนจนงานเลิก แต่จนแล้ว
จนรอดแสนวิเศษก็ยังไม่ยอมกลับบ้าน ยืนกรานที่จะดูแลลูกน้องรื้อถอน
เคลียร์งานให้เรียบร้อย ทำให้เพลย์บอยหนุ่มใหญ่จำต้องอยู่เป็นเพื่อน
แต่ทั้งหมดทั้งมวลก็เป็นไปด้วยความเต็มใจ แปลกใจตัวเองเบาๆ เหมือน
กัน เพราะหากเป็นผู้หญิงอื่นมาทำท่ามากดิ่งเซง ต่อให้สยดแคไหน
เขาก็เห ไม่มาตามดูแลแบบนี้

“มันเหมือนกันคะ คุณกรไหวนะคะ ดีสามแล้ว”

“ไหวสิครับ เมื่อก่อนผมลากยาวถึงเข้าบ่อยๆ” คนได้รุ่งเป็น
กิจวัตรบอก เขาผ่านชีวิตมาทุกรูปแบบ โชกโชนแค่ไหนไม่ยากจะเล่า
กะอีแคว่แสนวิเศษถึงดีสามถือเป็นเรื่องธรรมดาตามาก

“นี่แสนทั้งมัน ทั้งง่วง” หญิงสาวบอกตามความจริงปนอ่อน
น้อยๆ แต่ยังควบคุมตัวเองอยู่ทุกประการ

“แล้วยังไงดีเรื่องคอนโด ยังไงจะมีโอกาสได้ย้ายเข้าเร็วๆ ไหม
ครับ”

จากที่อยากปิดดีลเรื่องลูกบ้าน ตอนนี้ไปมารออยากเปิดสัญญาใหม่กับเพื่อนบ้านมากกว่า “อยากจัดงานขึ้นบ้านใหม่ของเราจะแะ”

“แสนบอกคุณกรแล้วไหมคะว่าคุณพอให้แสนหารูมเมต แสนจะไปหาจากไหน” พอเริ่มมีนั้นก็เริ่มปั่นเรื่องนี้อีกรอบ “รูมเมตที่ไหนคะที่จะต้องไม่อยู่บ้านกวนใจแสนเลย”

คนสวยโอดครวญจนหนุ่มใหญ่สงสาร เพราะเข้าใจหัวอกคนอยากอยู่คนเดียวดี

“ลองประกาศในเฟซบุ๊กสิครับ คุณแสนน่าจะมีแฟนคลับเยอะอยู่”

ได้แบบนั้นสาวสวยก็ตาเป็นประกาย ทำไมหล่อนนึกไม่ถึงเลยว่าประกาศหารูมเมตได้จากทางสื่อออนไลน์ ยิ่งทางเฟซบุ๊กยิ่งเห็นความเชื่อมโยงของคนที่ติดต่อเข้ามาว่าเป็นเพื่อนกับใครที่หล่อนรู้จักบ้าง สืบประวัติก็ไม่ยาก

“ทำไมคุณกรฉลาด”

ชายหนุ่มขมวดคิ้ว มองหน้าคนสวยที่สติไม่ครบถ้วนนิดหนึ่ง พุดแบบนี้ ตอนแรกคิดว่าเขาโง่เหรอ แต่ก็ไม่ได้ถือสาหาความ มองเสียวน้ำของผู้หญิงคนนี้แล้วยอมรับว่าความรู้สึกคราวแรกเห็นกับตอนนี้ห่างกันมากโข วินาทีแรกที่สะดุดตาคงเป็นเพราะรูปลักษณ์ภายนอกดึงดูดใจ ยิ่งคนชอบของสวยๆ งามๆ ดูแพ่งเหมาะกับคนรสนิยมอย่างเขาไปตั้งแต่หัวจดเท้าแบบนี้ยิ่งถูกจริต แต่พอได้พุดได้คุยกลับพบว่าแสนพิเศษนั้นยังอยู่ด้วยยิ่งน่าค้นหา

“แสนคิดไม่ถึงจริงๆ ด้วยค่ะ” ว่าแล้วสาวสวยที่นั่งรอคนขับรถอยู่ที่ลิโอบปิกก็หยิบมือถือขึ้นมากด

“นี่...รับสมัครรูมเมตเพศหญิง ร่วมอาศัยเพนต์เฮาส์สามห้องนอนที่ The Wealth คุณสมบัติหลัก หนึ่ง อยู่บ้านเดือนหนึ่งไม่ถึงสิบวัน สอง รสนิยมดี สาม รักความสะอาด สี่ อยู่อย่างสงบ” คนสวยที่เขา

นั่งมองหยุดพิมพ์ เงยหน้าสบตาเขา เหมือนจะหยุดหายใจกันไปทั้งคู่
วูบหนึ่ง ก่อนที่แสงวิเศษจะกะพริบตาตื่นจากภวังค์ “เอาอะไรอีกดีคะ
คุณกร ต้องเขียนแบบไหนอีก แสงถึงจะได้รู้เมตที่ไร้ตัวตน”

ได้ยินแบบนี้ไปมาราก็ถึงโทรศัพท์ออกจากมือหญิงสาว
โดยที่อีกฝ่ายไม่ทันได้ขัดขึ้น

“มานี่ ผมพิมพ์ให้...” ชายหนุ่มอ่านทวนสิ่งที่แสงวิเศษพิมพ์
ค้างไว้ แล้วเพิ่มข้อเสนอชวนใจให้ต่อ “ห้า ถ้าเช่าห้องไว้เก็บของเฉยๆ
จะลดราคา” ไปมารากพิมพ์ด้วยความเร็วที่แสงวิเศษอึ้งไม่น้อย ไหน
ว่าจะสับสน ทำไมใช้มือถือกล้องจัง “คุณแสงจะคิดค่าเช่าเท่าไร
บอกมาผมจะพิมพ์ให้”

“แปดพัน”

“อะไรนะครับ!” ไปมารากนึกว่าตัวเองหูผาด “แปดหมื่นใช่ไหม”

จริงๆ ในฐานะเจ้าของ เขาว่าแปดหมื่นยังถูกไปด้วยซ้ำสำหรับ
ห้องของแสงวิเศษที่มีตารางเมตรน้อยเป็นรองแค่ห้องของเขา แต่เอา
เถอะ เจ้าตัวคงอยากได้คนเช่าไวๆ

“แปดพันค่ะ แสงจะปล่อยเช่าที่แปดพัน คุณกรกดโพสต์เลย
ค่ะ”

ได้ยินแบบนี้ไปมารากจะทำอะไรได้ นอกจากทำตามคำสั่งคน
สวยของเขา ไม่ว่ายนึกว่าผู้หญิงคนนี้ใจถึงเป็นบ้า เอาห้องราคาเป็น
ร้อยล้านมาปล่อยเช่าเดือนละแปดพัน แต่ก่อนที่จะส่งมือถือคืนให้
เจ้าตัว สัญชาติญาณเลิกร้ายก็กลับมาทำงานอีกครั้ง

“ฉันผมกตแอกเคานต์คุณแสงแอดเฟรนด์ผมเลยนะ เดี่ยวผม
ช่วยแชร์ จะได้ย้ายมาอยู่ด้วยกันไวๆ ใจครับ”

“ค่ะๆ เดี่ยวแสงให้เลขาฯ คุณแม่ส่งเมนูให้คุณนันทนะค่ะ”

ปากคุยกับเขาผ่านบลูทูท แต่มือพิมพ์ข้อความสั่งเลขาฯ ของ

มารดาผ่านแอปพลิเคชันไลน์ที่ติดตั้งอยู่ในโน้ตบุ๊ก พลังเริ่มไม่แน่ใจว่าเหตุใดหล่อนต้องมานั่งทำอะไรแบบนี้

“ก็แสนไม่ได้ดูงานของ The Perfect Plan ที่แสนมาทำให้ประธานให้ เพราะแสนสเปเชียลเซอร์วิสให้คุณป้านะคะคุณกร”

กลายเป็นว่าตระกูลปวีรบรรตแทบจะผูกขาดการจัดงานเลี้ยงที่มีทั้งหมดกับทั้งบริษัทแม่ของบิดามารดา และบริษัทลูกของหล่อน จนตอนนี้ไปมารุกรโทศัพทประธานงานการจัดเลี้ยงที่จะเกิดขึ้นที่บ้านปวีรบรรตเกือบทุกวันตั้งแต่ต้นเดือนหน้าเป็นต้นไป

ตาหญิงสาวจับจ้องอยู่ที่รายชื่อดีเจที่จะใช้หลังเที่ยงคืนในงานปีใหม่ คนวัยสี่สิบนี้เขาฟังเพลงแบบไหนกันนะ

“คุณกรอยากได้เพลงแบบไหนคะ ถ้าแสนให้ดีเจเอาเพลงแบบอิตีเอ็มจะไหวไหม”

ด้วยความที่คุยกันทุกวันผ่านแอปพลิเคชันไลน์บ้าง ผ่านโทรศัพท์บ้าง เจอกันบ้างสัปดาห์ละสองสามครั้งตอนหล่อนเข้าไปดูห้อง และเขาแะมาคุย ทำให้แสนวิเศษคุ้นเคยกับชายหนุ่มมากขึ้น ยอมรับรู้ว่าเขาจีบ บ่อยครั้งที่หล่อนเองก็เปิดทางให้ แต่ยังไม่ขยับความสัมพันธ์ไปมากกว่าการเป็นคนรู้จักที่คุ้นเคยกัน

“รุ่นผมก็ยังไหวครับ ยังไม่สี่สิบดี”

ไปมารกรลกอกตา นี่คิดว่าเขาแก่ขนาดไหนรึถึงจะฟังเพลงแบบวัยรุ่นไม่ได้ เมื่อหลายเดือนก่อนเขายังพานางแบบหุ่นเซ็กซี่ไปงานคอนเสิร์ตอิตีเอ็ม สนุกจนยังลืมไม่ลง “แต่อย่าเลย จะให้ติตเลเซอร์ในบ้านบิลด์อาร์มณเพิ่มเดี๋ยวคุณแม่จะหัวใจวาย” ชายหนุ่มบอกแบบติดตลก เรียกเสียงหัวเราะจากสาวงามได้ด้วย อีกอย่างเขามีแผนสองในหัวแล้วด้วย ก่อนจะเปลี่ยนเรื่องเสียดีกว่า

“คุณแสนอยู่ไหน ไปทานข้าวกลางวันกันดีกว่าครับ วันก่อนเพื่อนผมบอกมีร้านอาหารเปิดใหม่อยู่ชอยสามแก้ว อาหารไทยโบราณ

ไปชิมกันไหมครับ”

จะจับคนทำงานวงการนี้ก็ต้องเอาเรื่องแบบนี้มาล่อ เขามั่นใจว่าท้ายที่สุดแล้วคนในวงการก็ต้องกลับไปปรับช่วงธุรกิจร้านอาหาร ธุรกิจจับจัดเลี้ยงของที่บ้าน จับเฉพาะงานกลางคืนแบบที่ทำอยู่ไปตลอดไม่ได้หรอก แล้วจากที่เห็นหล่อนโพสต์รูปในไอจีก็มีแต่รูปอาหารกับงานปาร์ตี้ บ่งบอกบุคลิกความชอบชัดเจนจนเขาไม่ต้องเดาก็จับทางได้

“ร้านอรรถรสปะคะ ไม่ใหม่แล้วนะคะ เปิดมานานแล้ว” คนที่อยู่ในวงการอาหารบอก ได้ยินชื่อเสียงทั้งการตกแต่ง ทั้งการวางธีมของร้าน เรื่อยไปจนถึงรสชาติอาหารที่ว่ากันว่าโบราณจริงจังมาพักใหญ่ “แต่แสนยังไม่เคยชิมเหมือนกันคะ”

คนที่ทำงานมาเกือบทุกวันเข้าปีที่สามบอก จะหาเวลาจากไหนไปกิน ทุกวันนี้หากว่างแสนวิเศษก็จะเข้าครัวเอง ทำเมนูที่อยากกินเอง นอกเหนือจากนั้นหล่อนก็ให้ร้านในเครือข่ายของที่บ้านที่มีมากกว่าสิบแบรนด์มาส่งให้วันไปเรื่อย ไม่มีเบื่อ หรือถ้าอยากได้เมนูพิเศษแม้ครัวที่บ้านก็พร้อมทำให้คุณหนูแสนตลอด เพิ่งจะมีหนุ่มมาชวนกินข้าวก็คนนี้ อดคิดไม่ได้ว่าเขาเข้ามาในเวลาที่เหมาะสม หากดาหน้ามาจับแบบนี้เมื่อหกเดือนหรือหนึ่งปีก่อน หล่อนอาจจะตัดบัวไม่เหลือใยแล้วก็ได้

“แล้วคุณกรไม่ประชุมเหรอคะ ไหนบอกแสนว่าจะเรียกทีมมาร์เก็ตติงมาคุย” จำได้ว่าเขาไลน์มาบอกตอนเช้าว่าตื่นแล้วและมีประชุมกับทีมการตลาดแต่เช้า ซึ่งแน่นอนว่าตอนนั้นแสนวิเศษยังนอนอูตุอยู่บนเตียงด้วยซ้ำ

“คุยเสร็จแล้ว ผมถึงออฟฟิศตั้งแต่แปดโมงนะ งานจบไปตั้งครึ่งชั่วโมงแล้วครับ”

“ทำไมคนรุ่นคุณกรตื่นเช้าจัง เมื่อคืนนอนแสนถึงบ้าน คุณกรยังนอนไลเนอร์อยู่เลย”

แสนวิเศษแปลกใจ เมื่อวานหล่อนมีอีเวนต์ที่ต้องไปคุมเอง กว่า
จะกลับถึงบ้านก็เกือบตีสาม พอตีกับที่เขาไลน์เข้ามาหาว่าถึงบ้าน
หรือยัง หล่อนยังถามกลับไปเลยว่าทำไมไม่หลับไม่นอน ทางโน้นก็บอก
กลับมาว่าตื่นมาดูแข่งเทนนิส ก่อนจะบอกให้หล่อนอาบน้ำแล้วนอน
หลับฝันดี

“อืม”

ไม่รู้จะตอบยังไง เขาตั้งนาฬิกาปลุกไว้ คาคะเนเอาเองว่า
หญิงสาวจะถึงบ้านก็โมงเพื่อที่จะได้ส่งข้อความราตรีสวัสดิ์กับเจ้าตัว
ซึ่งน่าจะประทับใจมากกว่าการทิ้งข้อความไว้ในแอปตั้งแต่ห้าทุ่มแล้ว
รอให้เจ้าตัวมาเปิดอ่านเอาเอง

“ทานไหมครับ ผมไปรับ”

“ไปได้ค่ะ” อีกคนปิดคอมพิวเตอร์ทันทีที่ทั้งๆ ที่เพิ่งเข้าออฟฟิศมาได้
แค่หนึ่งชั่วโมง อยู่ดีๆ ก็มีคนขับรถมาพาไปชิมอาหารร้านที่อยากกิน
แถมวันนี้หล่อนไม่มีงานอะไรเร่งด่วน นอกจากงานเลี้ยงของที่บ้านเขา
ไปกินข้าวกับชายหนุ่มก็ดีเหมือนกัน จะได้คุยรายละเอียดไปด้วยเสีย
เลย

“งั้นอีกไม่เกินครึ่งชั่วโมงเจอกัน จริงๆ ถ้ารถไม่ติด สิบห้านาที
ก็ถึงครับ”

ได้ยินแบบนี้แสนวิเศษก็หยิบกระเป๋าเครื่องสำอางในลิ้นชัก
ออกมา เดินเข้าห้องน้ำในห้องทำงาน ชับหน้าสวยเอาความมั่นใจที่เกิ
ดขึ้นออก ตบแป้งใหม่เบาๆ เติมปากให้ชัดขึ้น ใช้นิ้วเรียวยาวสางผมที่
ใครเป็นลอนสวยงามก่อนจะรวบเป็นหางม้าให้ทั้งตัวเป็นพวงสวย
หมุนซ้ายขวามองตัวเองในกระจก ใช้เวลาไม่ถึงสิบห้านาทีก็จัดการ
ตัวเองเรียบร้อย โชคดีที่วันนี้ไม่มีงานนอกสถานที่ หล่อนเลยเลือกใส่
เสื้อกล้ามแขนยาวสีขาวกับกระโปรงชั้นชั้นจับเดรปเก้เก๋ที่เพิ่งลงมา
จากรันเวย์ของมิวมิว ตัดลูกกับรองเท้าผ้าใบสีขาวของดิออร์แบบซิคๆ

ตามสไตล์ของหล่อน เมื่อสำรวจความเรียบร้อยเสร็จสรรพก็พอดีกับ
ที่กิริดา เลขาฯ สาวเปิดประตูเข้ามา

“เคาะตั้งนาน พี่แสนอยู่ในห้องน้ำนี่เอง”

หญิงสาวพยักหน้ารับ เก็บชุดเครื่องสำอางที่มีสแตนดีย์บายไว
ในที่ทำงานเข้าที่เก่า ก่อนจะถามคนที่เข้ามาในห้องทำงานหล่อน

“มีอะไรกีฟ”

“มีแขกมาพบค่ะ”

“ใคร”

แสนวิเศษเยี่ยงหัว หล่อนจำได้แน่นอนว่าไม่มีนัดใครวันนี้ นี่ถ้า
เกิดมีขึ้นมาแล้วลืมคงต้องขอให้ไปมารกรรอ หรือไม่ก็ต้องยกเลิกนัดเขา
แค่คิดเจ้าตัวก็หิบบิโตร์ศัพท์หมายจะบอกอีกคนให้รู้ตัวก่อน

“เขาบอกเขาชื่อไปมารกร ลูกชายท่านผู้หญิงมาติกาค่ะ”

กิริดาออกไปหน้าแดงไป ก็ผู้ชายคนที่มาขอพบพี่แสนวันนี้หล่อ
บาดใจ หล่อนเห็นเขาในคอลัมน์สังคมบนหน้าหนังสือพิมพ์ตั้งแต่สมัย
เรียนประถม อีกฝ่ายติดโผเซเลบเนื้อหอมมาตั้งแต่ตอนนั้น เป็นบุคคล
มีชื่อเสียงป็นชื่อเสียง คงดารานางแบบเบอร์หนึ่งของเมืองไทยมาทุกยุค
ทุกสมัย ถ้าคำนวณไม่ผิด เขาน่าจะใกล้สี่สิบอยู่รอมร่อ แต่ทำไม
หน้ายังหล่อตึง ฟุงเฟิงไม่มีไผ่มาให้เห็นสักนิด ทำทางเหมือนคนอายุ
สามสิบต้นๆ ด้วยซ้ำ

“ใช่ลูกชายท่านผู้หญิงที่จงงานโรงงานคุณวสาทั้งเดือนใช้ไหม
คะ” อยู่ดีๆ ท่านผู้หญิงมาติกา ปรีวรอต ก็เล่นบู้กให้ทั้งสองบริษัท
จัดงานเลี้ยงให้ แคเฉพาะในเดือนธันวาคมนี้ก็ปาเข้าไปสี่งานแล้ว

“ใช่”

หญิงสาวหมุนนาฬิกาข้อมือดู พบว่ายังไม่ถึงสิบห้านาทีดีอย่าง
ที่เขาบอกด้วยซ้ำ นี่เขาขบรถยี่ห้ออะไรกันถึงได้มาไวแบบนี้ “ทำไม
มาเร็ว” พุดเหมือนถามตัวเอง อีกฝ่ายก็ไม่ทันได้ฟังเช่นกัน ถามแต่

เฉพาะสิ่งที่ตัวเองอยากรู้

“พี่แสนนัดกับเขาเหรอะคะ หนูไม่เห็นในตาราง” หญิงสาว
เสียววบ นึกว่าตัวเองทำอะไรบกพร่อง

เจ้านายสาวแสนสวยสายหน้าเดียะ หีบคลัตช์ที่วางบนโต๊ะกับ
คอมพิวเตอร์เครื่องบางเฉียบเดินสวนออกไป “นัดแทรก เขาเพิ่งโทร.
มาเมื่อกี้”

อธิบายให้น้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพราะปกติหล่อนมักจะ
แจ้งเลขาฯ ลงนัดเสมอ และส่วนใหญ่ผู้ว่าจ้างก็จะคุยกับโปรเจกต์
แมนเจอร์ของแต่ละงาน ไม่ใช่เจ้าของบริษัทอย่างหล่อน “เดี๋ยวพี่ออก
ไปธุระนะ มีอะไรโทร. เข้ามือถือละกัน”

หญิงสาวอดยิ้มไม่ได้เมื่อเดินออกมาหน้าห้องทำงานของตัวเอง
เพราะแทนที่ไปมารการจะนั่งดี ๆ ที่โซฟาปรับแบก กลับยืนแปะสะโพกไว้
ที่ขอบโต๊ะทำงานของเลขาฯ หล่อน เขาดูสบายๆ ในเสื้อยืดคอกกลม
สีขาว ทับด้วยเบลเซอร์สีน้ำเงินสด กางเกงสแล็กยาวแค่ข้อเท้าสีแดง
เลือดหมู ผมน้ำไม่เรียบแปล้เหมือนทุกวัน แต่ที่ทำหล่อนหน้าแดงช้ำน
ไม่ใช่ความดูดีของเขา ทว่าเป็นเพราะไปมารการยืนดูคอมยิ้มกอดอก
มองหล่อนอยู่ต่างหาก ผู้ชายอายุสามสิบแปดยังกินอมยิ้มกันอยู่อีก
เหรอะ!

“โห วันนี้วัยรุ่นนะคะ”

ในช่วงสองสัปดาห์ที่ผ่านมาหล่อนเจอเขาหลายครั้ง แต่ยังไม่
เคยเห็นชายหนุ่มแต่งตัวแบบนี้ รับซิงชมเขาแล้วหลบตาเป็นประกาย
ของชายหนุ่มที่มองมา ทักเสร็จเขาก็ลุกขึ้นยืน ทิ้งอมยิ้มที่เหลือแต่ก้าน
ลงถังขยะใกล้ๆ ยื่นมือไปรับคอมพิวเตอร์มาถือให้ โดยที่แสนวิเศษ
ก็ไม่ได้ขัดขึ้นให้อีกคนเสียหน้าใจ

“ใส่บอยจะตาย อยากรู้อยากเห็นบอยๆ ก็ต้องเจอกันบอยๆ สิครับ”

เรื่องขยันอ่อยนี่ขอให้ออก ไม่งั้นเขาไม่ได้ตำแหน่งเพลย์บอย

ตัวพ่อที่ครองความโสดมาได้ถึงทุกวันนี้หรือก ตลอดเวลาที่ผ่านมามุด
ได้เต็มปากเลยว่ถูกใจผู้หญิงคนนี้ เรื่องรูปลักษณภายนอกไม่ต้อง
พูดถึง แสนวิเศษเป๊ะตั้งแต่หัวจดเท้า รสนิยมเป็นเลิศ กิริยามารยาท
พอเหมาะพอเจาะ เขาไม่ได้ชอบผู้หญิงเรียบร้อยอ่อนหวาน แต่ก็ไม่ได้
พิศวาสพวกเปรี้ยวจี๊ดเกินงาม ต้องเข้าสังคมเก่ง ดึ่มได้ ดูแลตัวเองเป็น
แต่ก็มีความน่ารัก ออดอ้อนออเซาะเขา จนชานนทียังเปรยอยู่บ่อยๆ
ว่ไปรมารกรไม่มีวันหาเมียได้เพราะเรื่องเยอะ เลือกมาก แต่ดูเหมือน
ว่พอมาเจอแสนวิเศษ ผู้ช่วยมือขวาทำท่าจะกลับคำ เพราะเจอคน
ตรงใจเขาไปซะหมดทุกอย่าง

...

‘สงสัยนายจะไม่ได้ทำตามที่ตั้งใจไว้’ ชายหนุ่มหยิบแฟ้มที่
เจ้านายเซ็นเสร็จเรียบร้อยออกมาจากตรงหน้าไปรมารกร อย่าว่าแต่
ส่งแฟ้มคืนเลย แค่ปิดแฟ้ม เจ้านายเขายังไม่กระดิก

‘อะไร’ เขาหันขวับทำเสียงเข้มใส่ลูกน้อง อารมณ์กำลังดีเพราะ
เพิ่งวางสายจากแสนวิเศษไปเมื่อครู

‘ก็ที่ว่าอยากออกมาอยู่คนเดียวเจียบๆ เพราะยังไม่อยากมีเมีย’

‘ไม่ใช่ไม่อยากมีไวย แค่ยังไม่เจอคนถูกใจ’

‘แต่เน่เจอแล้วนครับ’ แสนรู้ไปซะทุกเรื่อง ชานนทียกระเซะถาม
เพราะได้รับคำสั่งจากท่านผู้หญิงมาติกาให้สำรวจอาการบุตรชาย
กับแสนวิเศษว่จะมีโอกาสพัฒนาความสัมพันธ์กันหรือไม่

‘รู้มาก ไปทำงานไป’

...

“นี่ก็บ่่อยมากพอแล้วคะ” สัปดาหนี้เจอเขาเป็นวันที่สามแล้ว
เริ่มไม่แน่ใจเหมือนกันว่งานที่ต้องรับผิดชอบจำเป็นต้องเจอลูกค้ามาก
ขนาดนี้ หรือเพราะหล่อนเองก็อยากเจอเขา เลยรับน้ง่ายๆ เสียหลาย
ครั้ง

“ไม่เห็นบ่อยเลยจริงๆ ออฟฟิศเราใกล้กันมากนะ คุณแสนย้ายมาอยู่ The Wealth เมื่อไหร่ มาทำงานด้วยกันยังได้”

ไปมารบมวยมือให้แสนวิเศษเดินนำ ไม่สนใจสายตาใครรู้ของคนในออฟฟิศที่มองมา ใส่ใจแต่คนข้างๆ เท่านั้น “หิวหรือยัง ผมนิโธ. สั่งอาหารเด็ดๆ ของที่ร้านไว้สองอย่างแล้ว”

ไม่ใช่เขาหรอก เป็นชานนท์อีกเช่นเคย พอแสนวิเศษรับนัด เขาก็รีบบอกให้เลขาฯ จัดแจงจองโต๊ะ หาข้อมูลและสั่งอาหารเลี้ยงซื้อทันที “อะไรบ้างคะ”

“เมี่ยงบัวหลวงกับผัดไท คุณแสนอยากทานอะไรอีก”

“หือ ขอไปดูเมนูที่ร้านดีกว่า แสนนีกไม่ออกว่าอยากทานอะไรว่าแต่ทำไมคุณกรมาเร็วจัง ลีบนาที่เอง นี่ขับรถหรือเครื่องบินคะ”

“ผมไม่ขับ” ไปมารบบอกเรียบๆ ขณะรอลิฟต์ข้างๆ หญิงสาวเริ่มมีพนักงานเดินมารอเข้าลิฟต์ด้วยกันสองสามคน เห็นสายตาช่างสงสัยแต่ก็ไม่ได้นำพา

“ขับไม่เป็นเหอะคะ โห่ แสนสอนให้เอาไหม”

นี่ไง ชอบบอยกยอนให้เขาหัวเราะแบบนี้ไง เขาถึงชอบบอยชอบคุยกับหล่อนัก

“ขับเป็น แค่นี้ก็จ๊ายจ๊าย”

ตามประสาคนไม่อยากจะกระดิกตัวทำอะไร มีเงินเขาก็ใช้เงินซื้อความสบาย เรื่องอะไรต้องมาขับซื้อเท้าเหยียบเบรก เหยียบคันเร่ง หมุนพวงมาลัยให้เมื่อยมือ

“ทำงานเหนื่อยๆ นั่งพักสบายๆ ไม่ดีกว่าเหอะครับ”

แสนวิเศษพยักหน้าเสียบๆ รับฟังสิ่งที่เขาพูด แต่ก็หันไปรับไหว ลูกน้องที่ยืนอยู่ข้างๆ ไม่นานทั้งหมดก็ลงมาถึงด้านล่าง

ลูกน้องของหญิงสาวยังให้เกียรติ ไม่เดินแซงหน้าเจ้านายกับชายหนุ่มรูปงามที่ไม่รู้ว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างไร ทว่าเก็บทุก

รายละเอียด เพราะรู้จักชายหนุ่มที่มารับเจ้านายดีว่าเป็นใครผ่านสื่อ
ต่างๆ อี๊ย พี่แสนไม่ยอมมีแฟน เพราะนางรอข้างเผือกนี่เอง

“โน่น ชานนท์มารอละ”

ไปมารกรี่ไปที่รถตรงหน้า แสนวิเศษถึงกับกะพริบตาถี่ รู้ดีว่า
ตระกูลปรีวรตร้ารวมมหาศาลเป็นทุนเดิม ไม่ต้องรวมกับธุรกิจที่
ไปมารกรสร้างมาเป็นสิบปีซึ่งก็คงมีมูลค่าไม่น้อย แต่ก็คิดว่าคน
คนนี้จะซื้อรถยนต์ที่ขึ้นชื่อว่าราคาเหยียบร้อยล้านมาใช้

“มายบัค 62 แลนด์อเลต์ ทำไมแสนไม่แปลกใจเลยคะ”

“แล้วทำไมผมไม่แปลกใจที่คุณแสนรู้จักรุ่นรถผม คนอื่นๆ ชอบ
ถามว่าอี๊ห่ออะไร”

ความประทับใจในตัวแสนวิเศษพุ่งทะยานขึ้นไปอีกเมื่อหญิงสาว
บอกได้ทั้งยี่ห้อทั้งรุ่นของพาหนะที่ไปมารกรใช้ในชีวิต ซึ่งในเมืองไทย
มีนับคันได้ ไม่ใช่รถตลาดที่ใครที่ไหนก็รู้จัก

“แรกๆ แสนคิดนะคะ...” หญิงสาวพูดระหว่างเดินลงบันไดหน้า
บริษัทก่อนหันทักชานนท์ “คุณนนท์สวัสดิ์คะ” แล้วจึงเดินขึ้นรถที่
อีกฝ่ายเปิดประตูรอ โดยมีเจ้าของรถเดินประกบตามขึ้นมادتักๆ ไม่ได้
รู้เลยว่าแสดงออกถึงความคุ้นเคยกับเขามากแค่ไหน

“คิดว่าอะไรครับ”

“คิดว่าคุณกรคงขับพวกมาเซราติ ไม่ก็เฟอร์รารี อย่างแย้ก็รถ
โพล์สตาร์ ไม่ก็เวลไฟร์เข้า”

คราวนี้ไปมารกรหัวเราะร่วน ใครจะไปใช้อะไรบ้านๆ เบๆ แบบ
นั้น คนอย่างเขาโดนเลี้ยงมาแบบดีที่สุด ไม่ใช่ดีที่สุดในชื่อได้อย่าง
ไรเหตุผล แต่ต้องดีที่สุดในเรื่องของการทำงานที่สมประโยชน์และ
คุณภาพ

“อี๊ย รถพวกนั้นนั่งสบายที่ไหน ผมทำงานหนักนะวันๆ ถ้าจะ
ต้องนั่งแข็งในรถนานๆ ขออะไรที่มันสบายหูสบายตาหน่อยเถอะ”

“แต่นี้เกินเรื่องไปนะคะ แสนรู้มาว่าเขามีรุ่นที่ทำกับเมอร์เซเดส
ทำไมไม่ซื้ออะไรที่เข้ากับชาวบ้านได้ล่ะคะ” นักรถราคาเฉียดร้อยล้าน
คันเท่าบ้าน ไปไหนมาไหนไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเรียกสายตาของคน
ภายนอกได้ขนาดไหน

“แล้วทำไมผมต้องแคร์สายตาใคร ก็ถ้าผมมีความสุขแล้วไม่ได้
ทำให้ใครเสียหาย ผมก็จะทำ ถ้าคนจะหมั่นไส้ที่ผมซื้อรถราคาเท่านี้
ก็หมั่นไส้ไป เงินผมผมหามา ตอนหาที่ไม่มีใครช่วย ตอนใช้ก็ไม่ควร
มาวิจารณ์ จริงไหมครับ” หน้าหล่อเล็กคิ้วขึ้นเป็นเชิงถาม

อีกฝ่ายพยักหน้าเชิงเห็นด้วยทันที นึกฟังใจบุรุษคนนี้ หล่อแล้ว
ยังรู้จักคิด ดีกว่าพวกที่เคยเข้ามาใช้เงินจیبไปวันๆ

“เออจริง จั๊นแสนขอโทษนะคะที่เมื่อกี้เสียมารยาท”

ความน่ารักอีกอย่างของแสนวิเศษคือเป็นคนกล้าพูดกล้าถาม
หลายครั้งที่เขาก็ตะล่อมสอนอะไรบางอย่างไปให้คนที่ได้กกว่าเขา
รอบหนึ่งมองอะไรขาดขึ้น เมื่ออีกฝ่ายรู้ว่าผิดว่าพลาดก็มักจะขอโทษ
เขาแบบไม่กลัวเสียฟอร์มแบบนี้

“ครับ แล้วนี่คุณแสนเอาคอมพ์มา มีงานข้างนอกต่อหรือครับ”

“เปล่าหรอกคะ แสนกะว่าจะเอามาคุยกับคุณกรนี่แหละคะ
มีแบบเซตอัปอยากให้คุณกรเลือกด้วย”

“อ้อจริงสิ ผมลืมบอกคุณแสน” ทำท่าเหมือนเพิ่งนึกขึ้นมาได้
ทั้งที่จริงๆ คิดไว้หลายวันแล้ว

“คะ?”

“วันที่สามสิบเอ็ดจัดงานบ้านคุณพ่อแค่วันบ่ายสี่ถึงสองทุ่ม
นะครับ มีแต่คนแก่ๆ เขารอเคานต์ดาวน์กันไม่ไหวหรอก”

“อ้าว” หญิงสาวทำเสียงสูง นึกว่าคนข้างๆ จะแคนเซลงาน
ออฟเตอร์ปาร์ตีซึ่งเป็นความรับผิดชอบของหล่อนโดยตรง เพราะหล่อน
จ่ายโอทีให้เด็กในทีมไปล่วงหน้าแล้วสำหรับการทำงานในช่วงวันหยุด

“ส่วน आफเตอร์ปาร์ตี คุณแสนมาจัดที่ห้องผม เริ่มงานสี่ทุ่ม ยาวๆ ไปเลยครับ คุณแสนซาร์จค่าเสียเวลาย้ายสถานที่มาได้เลย เต็มที่”

ไปมารากรระตุกยืม เขานั่งคิดอยู่ตั้งนานว่าจะทำอย่างไรให้ได้ มีเวลาสุดพิเศษกับแสนวิเศษ จนนึกขึ้นมาได้เมื่อเช้าเลยรีบโทร. บอก มารดาว่าเปลี่ยนแผนเล็กน้อย อีกฝ่ายก็ไม่ได้มีปัญหาอะไร เห็นดี เห็นงามกับเขาเสียทุกอย่าง

“ถ้ายังงั้นก็ได้ค่ะ งั้นแสนจะแจ้งทางทีม The Perfect Plan ให้ เขาคุมทางโน้นไปเลย เดี่ยวทางแสนดูงานที่ The Wealth เอง คุณกร จะกลับมาถึง The Wealth สักสี่ทุ่มเนอะ” แสนวิเศษเปิดคอมพิวเตอร์พิมพ์ เตือนความจำไว้ในโฟลเดอร์งานของเขา

“แต่คุณแม่อยากให้คุณแสนไปงานทางโน้นด้วยนะ” ไปมารากร อ้อนเสียงอ่อย นอกจากท่านผู้หญิงมาติดากี่ขวานี่ละที่อยากให้คุณแสน-วิเศษไปมากกว่าใคร

“แล้วใครจะดูงานทางนี้คะ ข้าวของในห้องคุณกรแพงๆ ทั้งนั้น นะคะ”

ไม่ใช่ไม่ใส่ใจที่งานของตัวเอง แต่หล่อนไม่อยากให้มีข้อผิดพลาด ใดๆ เกิดขึ้น แล้วเขาพานไม่พอใจจนไม่อยากใช้บริการกันต่อ จริงๆ ในช่วงเดือนนี้งานของบริษัทหล่อนกับบริษัทบิดาก็มีล้นมือ แต่ด้วยความ ที่ทีมงานมีประสิทธิภาพและมีกำลังคนพอสมควรเลยทำให้รับงานของ ตระกูลบิรวรรตเพิ่มได้อีก แถมงานที่รับยังเป็นระดับไม่สนค่าใช้จ่าย เขาเลยได้ขึ้นลิสต์ลูกค้าวีไอพีตั้งแต่ใช้บริการงานแรกๆ

“เดี๋ยวให้หนนท้อยู่ดูก็ได้ คุณแสนก็ไปงานบ้านคุณแม่กับผม แล้วเราค่อยมาต่อ आफเตอร์ที่นี้ด้วยกันนะ ผมเชิญคนไม่เยอะ งาน ไม่ยุ่งหรอก เดี่ยวนี้เราทานข้าวเสร็จแล้วเข้าไปดูห้องผมกัน จะได้คุย รายละเอียดกันดีไหม”

เมื่อลูกค้ารายใหญ่ต้องการแบบนี้ แสตนวิเศษก็ได้แต่พยักหน้ารับ เชื่อว่าแปลนห้องของไปรมากรน่าจะเอื้ออำนวยต่อการจัดงานเลี้ยง รู้ข่าวมาว่าสมัยหนุ่มๆ เขาเป็นเจ้าพ่อปาร์ตี้คนหนึ่งเหมือนกัน

“ดีค่ะ แสตนจะได้โรเทตที่ใหม่ให้เหมาะสมด้วยเลย”

ไปรมากรยิ้มกว้างเมื่อได้ยินคำตอบ แผนล่อลูกเสือเข้าถ้าสำเร็จไปได้ด้วยดี จากนั้นเขาคงต้องดำเนินการขั้นต่อไป โดยไม่ได้รู้เลยว่าคนที่ยิ้มหวานในใจก็คิดในใจไม่ต่างกันว่า การล่อเสือแก่ออกจากถ้ำคนโสดไม่ได้ยากอย่างที่คิด ถ้าไม่มีอะไรผิดพลาดแสตนวิเศษคงได้มีแฟนจริงๆ ก็คราวนี้

“โห นี่มันใหญ่กว่าห้องแสตนเป็นเท่าเลยนะค่ะ” แสตนวิเศษห่อปากเมื่อได้เข้ามาถึงยูนิตที่เจ็ดสิบเจ็ด ห้องพักที่หรูหรา ใหญ่โต และแพงที่สุดของ The Wealth ซึ่งไปรมากรถือกรรมสิทธิ์อยู่

เจ้าของบ้านยื่นกระดาษจดโค้ดให้พร้อมพร้อมกับที่เสียงเตือนในโทรศัพท์ดังขึ้น

“อะไรคะ”

“รหัสเข้าห้องผม”

“เพื่อ!??”

“ก็เผื่อคุณแสตนต้องเข้ามาดูอะไรหรือเตรียมอะไร คุณแสตนมาได้ตลอดเลย ไม่ต้องเกรงใจ”

พูดไปอย่างนั้น แต่ในใจชายหนุ่มรู้ดีว่าเขากำลังดึงให้แสตนวิเศษเข้ามาในพื้นที่ของเขามากขึ้นเรื่อยๆ บอกตัวเองว่า ได้รับความรู้สึกอยากให้ชาวบ้านรู้ว่าเป็นอะไรกับสาวงามตรงหน้าคือเครื่องการันตีว่าแสตนวิเศษคือของจริง ทั้งๆ ที่เมื่อก่อนไม่ว่าจะคงใครนานแค่ไหน ไม่เคยมีคำว่าแฟนหลุดออกจากปากเขาด้วยซ้ำ “ผมส่งโค้ดไว้ให้ในไลน์ด้วยแล้ว เผื่อคุณแสตนทำหาย”

“มันจะดีหรือคะ ไว้แสนต้องเข้ามาแสนโทร. บอกคุณกรก่อนดีกว่า มาโดยไม่มีเจ้าของห้องอยู่ไม่ดีแน่ๆ เกิดมีอะไรเสียหาย แสนรับผิดชอบไม่ไหวนะค่ะ”

“ไม่เป็นไร เข้ามาเถอะ โลกบอกผมไว้ก็ได้ ไม่ต้องห่วงเลย คุณแสน”

แสนวิเศษได้แต่รับกระดาดแผ่นจิ๋วมาไว้ในมือเพื่อตัดปัญหา แต่ก็ตั้งใจแล้วว่าจะไม่ถือวิสาสะมาห้องเขาโดยที่เจ้าตัวไม่อยู่แน่ๆ แต่แล้วหน้าสวยก็ต้องชะงักเพราะเสียงเรียกเข้าจากโทรศัพท์อีกครั้ง

“ตายแล้ว!” แสนวิเศษตาเป็นประกาย มือไม้พึมพำตอบข้อความในโทรศัพท์เป็นระวิง “โอ๊ยๆๆ นี่แสนลืมไปแล้วนะเนี่ย”

“อะไรกันครับ!” ได้ยินเสียงตื่นเต้นตกใจของหญิงสาว ไปมารากรก็อดถามไม่ได้

“ที่เราโพสต์หารูมเมตกัน จำได้ไหมคะ”

คำว่า ‘เรา’ ที่ได้ยินกับเรื่องที่หญิงสาวพูดทำให้ไปมารากรยิ้มกว้างได้พอๆ กัน นี่หมายความว่าแสนวิเศษจะย้ายมาอยู่ใกล้ๆ เขาแล้วใช่ไหม

“ครับ หาได้แล้วหรือ” ชายหนุ่มผายมือให้อีกคนนั่งลงที่โซฟาในส่วนนั่งเล่น อีกคนก็ทำตามแต่โดยดีเพราะมัวแต่สนใจห้องเซ็กซี่ตรงหน้า

“มีคนอินบอกซ์มาพอดี นี่แสนขอไลน์เขาอยู่ จะได้คอลคุยซะหน่อย”

ไปมารากรทิ้งให้หญิงสาวจัดการธุระส่วนตัวอยู่ครู่หนึ่งโดยไม่รบกวน ไม่นานหญิงสาวก็ต่อสายหาอีกฝ่ายได้สำเร็จ ฟังจากบทสนทนาน่าจะได้บทสรุปที่ดีไม่น้อย

“สะดวกไหมคะ ตอนนี้แสนอยู่ที่ The Wealth พอดี ถ้ามาได้เลยจะได้ลองคุยกัน”

หน้าสวยยิ้มระรื่นตลอดการคุยกับปลายสายจนไปมารอดยิ้มตามไม่ได้ รู้สึกดีตอนเห็นรอยยิ้มของอีกคน เพิ่งรู้เหมือนกันว่าบางทีความสุขก็เกิดขึ้นง่าย ๆ แบบนี้

“ดีค่ะ งั้นมาถึงแล้วบอกแสนนะค่ะ เดี่ยวแสนลงไปรับ”

ระหว่างที่รอว่าที่รูมเมต ไปมารอดเลยถือโอกาสพาแสนพิเศษเดินชมห้องพักที่หรูหราที่สุดในโครงการ The Wealth โดยที่อีกคนใช้เวลาระหว่างรอในการเดินดูห้องของไปมารอดที่ไม่เคยเปิดให้ใครเข้าชมมาก่อน มีแต่หญิงสาวผู้หนึ่งที่ได้รับสิทธิพิเศษเป็นคนแรก

“สองฝั่งนี้อยู่แบบไม่เจอกันยังได้เลยนะค่ะรับ คนออกแบบเขาทำเลย์เอาต์เก่ง”

ชายหนุ่มชี้ให้แสนพิเศษเห็นการแบ่งพื้นที่ใช้สอยในห้องพักชั้นสอง ซึ่งประกอบไปด้วยห้องนอนใหญ่ทั้งหมดสี่ห้อง แยกเป็นฝั่งละสองห้อง มีแค่บันไดที่ขึ้นมาจากชั้นล่างที่ใช้ร่วมกัน โดยชั้นหนึ่งของเพนต์เฮาส์เป็นห้องพักขนาดย่อมลงมาอีกสองห้อง ไม่รวมห้องแม่บ้านกับคนขับรถที่มีไว้พร้อมสรรพ จะว่าไปห้องของไปมารอดมีแปลนคล้ายห้องของแสนพิเศษ แต่เหมือนเพิ่มทุกอย่างขึ้นอีกเท่าหนึ่ง

“จริง นี่ถ้าห้องแสนเป็นแบบนี้ แสนคงสะดวกใจกว่าในการมีรูมเมต เหมือนไม่ต้องอยู่ร่วมกับใครจริงๆ คุณกรวางแผนเก่งนะค่ะ ทำให้รู้สึกเป็นส่วนตัวได้จริงๆ”

“ผมก็ดูภาพรวมไป ตอนทำเรื่องพวกนี้แรกๆ งงนะ จบไฟแนนซ์ไม่ได้จบวิศวะ ไม่ได้จบอินทีเรียร์ ไม่ได้จบอะไรที่เกี่ยวกับการสร้างตึกสร้างอาคารเลย”

“โหเก่ง ทำมาได้ขนาดนี้ เก่งจริงๆ นะค่ะ”

เพิ่งรู้เดี๋ยวนี้นะเองว่าเจ้าพ่ออสังหาริมทรัพย์อย่างเขาจบปริญญาทางการเงิน ไม่เกี่ยวกับการก่อสร้างสักนิด

“จริงๆ มันใช้สกิลการบริหาร เราไม่ได้เป็นคนก่อสร้างไง ก็ต้อง

ตั้งใจชนิดนี้ แต่พอเรื่องภาพรวมผมก็โอเค ไม่ได้มีปัญหา”

“จริง แส่นเรียนมาตรงสาย จบเรื่องการทำอีเวนต์มาโดยเฉพาะ เลยไม่ลำบากกับการทำงานเลย แต่เรื่องจัดการเวลาแย่งแย่งอยู่มากเลย ค่ะ”

สาวสวยถอนใจเอื๊อก “นี่นอกจากจัดการเวลา ต้องมาหาทางจัดการรูมเมตอีก” ตาหวานมองเขาแบบแว่วอนโดยไม่รู้ตัว

“วันไหนเบื่อรูมเมต คุณแสนหนีมานอนเล่นที่นี้ก็ได้นะครับ ส่วนรหัสลิปต์ที่จะขึ้นมาก็รหัสห้องนั่นแหละครับ” อีกคนเอื้ออำนาจเสียเหลือเกิน เรื่องตามใจเอาใจผู้หญิงเขาว่าเขาเป็นมือวางอันดับหนึ่งเหมือนกัน

“โอ๊ย แส่นจะมาใช้ห้องคุณกรได้ยังไงคะ ไม่ได้เป็นอะไรกันสักหน่อย แส่นเกรงใจ”

ตาหวานตัววัดค้อน นึกยิ้มในใจว่าหนุ่มหล่อตรงหน้าแบไต๋จนหมดเปลือก เรียกว่าถ้าหล่อจนพยักหน้า เขาก็คงทำตามทุกอย่างที่เอ่ยขอได้ง่ายๆ แต่จะมาให้เปิดช่องขึ้นทางแบบผู้หญิงทั่วไปทำก็คงไม่ใช่ แส่นวิเศษ คิดจะอ่อยก็ต้องอ่อยแบบมีสไตล์

“ก็เป็นอย่างนี้นะครับ” คนตัวโตหิ้วตา ในเมื่อสบโอกาสทำไมเขาจะไม่เสียบ มั่นใจว่าแสนวิเศษต้องพอรู้บ้างล่ะว่าความสนิทสนมที่เกิดขึ้นนี้ไม่ได้เป็นไปแบบลูกค้ำกับคนให้บริการ

“เป็นอะไรคะ” ไม่น่าเลย ไม่น่าพูดประโยคเมื่อครูกับเขาเลยตอนนี้เลยเข้าตัวเต็มๆ แบบหาทางหลบเลี่ยงไม่ได้แม้แต่หน่อย อยากมีแฟน แต่ยังไม่อยากเป็นแฟน

“คุณแสนรู้ไหมว่าผมชอบคุณแสน” ไปรมากรพูดตรงๆ เขาอายุขนาดนี้จะให้มาอ้อมค้อมคงไม่ใช่เรื่อง เสียเวลากันไปเปล่าๆ หากเจอคนถูกตาต้องใจ ทำไมจะชวนมาคบกันดูเลยไม่ได้

“รู้ค่ะ” อีกคนก็ตรงพอกัน คงเพราะต่างฝ่ายต่างเป็นคนไม่เก็บ

ความรู้สึกเลยทำให้คุยกันง่าย เข้ากันได้

“ชอบแบบไม่ใช่ถูกอัยาศัยนะ ชอบแบบที่อยากคบมากกว่าเพื่อน รู้ใช้ไหมครับ” ไปรมากรพูดชัดเจน ไม่กั๊ก ไม่อ้อมค้อม เพราะเท่าที่รู้จักแสนวิเศษมาก็รู้ดีว่าอีกคนเป็นคนชัดเจนพอกัน

“คะ” หญิงสาวพยักหน้ารับ ยอมรับเลยว่าลีลาเขาเหนือชั้นมากจนทำให้คนจิตแข็งที่ไม่เคยเปิดใจให้ผู้ชายที่เหินหน้าแดงได้

“แล้วคุณแสนล่ะ”

“แสนก็ขอบคุณกร” ตอบตรงๆ แต่เลือดลมสูบฉีดไปหมด มีผู้ชายมาสนใจก็มาก ทำไมจะไม่รู้ว่าเขามีเจตนาอื่นนอกจากจะใช้บริการบริษัทของหล่อน แต่คนนี้รูกหนัก รุกจริง รุกขาด ที่สำคัญหล่อนเองก็เผลอลดกำแพงเปิดประตูให้เขารุกด้วยซ้ำ

“แต่แสนว่าแข่งงานกับชีวิตส่วนตัวแสนยังจัดการเวลาไม่ได้เลย”

หญิงสาวพูดตามจริง ไม่รู้หรือว่าการมีแฟนต้องให้เวลากันและกันมากแค่ไหน เพราะเกิดมายังไม่เคยคบใครจริงจัง “ถ้าแสนคบใครแสนก็ควรมีเวลาให้เขาบ้าง ใครที่ไหนจะทนได้ที่แสนทำงานกลับบ้านตีสามตีสี่แบบนี้”

“แล้วถ้าเราจัดการได้ล่ะ คุณแสนอย่าเพิ่งปิดโอกาสตัวเองสิ คุณยังไม่ลองเลยนะ” ไปรมากรรุกซ้ำ ไม่ได้รู้เลยว่าสิ่งที่เขาทำอยู่เข้าล็อกแสนวิเศษไปทุกประการ

“แล้วถ้าลองแล้วไม่รอดก็เสียใจ เสียเวลาหรือเปล่าคะ” หญิงสาวบอกท่าทางสบายๆ ต่อให้อยากมีแฟน แต่ก็ต้องคิดให้ถี่ถ้วน หล่อนยังไม่แก่กล้าขนาดที่คบใครก็ได้ขนาดนั้น

ไปรมากรก็ได้แต่ส่ายหน้าอ่อนใจปนขำ ไม่น่าเชื่อว่าเขากำลังพูดเรื่องหัวใจอยู่ที่เชิงบันได ไม่มีบรรยากาศโรแมนติกใดๆ ทั้งสิ้น

“ทำไมคิดแบบนี้ คุณแสนไม่คิดหรือว่าถ้าคุณแสนไม่ถูกใจไม่พอใจผมบ้าง ผมไม่ได้เข้ามายืนใกล้คุณแสนแบบนี้หรอก”

“ก็จริงค่ะ”

“เอจี้” ไพรมากรถือวิสาสะคว้ามือหญิงสาวมากุมไว้ในมือเขาเสียดื้อๆ ตีเนียนหน้าหนึ่งเป็นที่สุด

“เอาเป็นว่าคุณแสนรู้ไว้ว่าผมคิดกับคุณแสนเกินปกติ ผมไม่มาขอคุณแสนเป็นแฟนแบบเด็กๆ หรือกะ เราก็คบก็อยู่กันไป เรียนรู้ในจุดที่สบายใจกันทั้งสองคน เชื้อสิ ถ้ามันใช่ ชีวิตเราจะหมุนจนมันลงล็อกกันเอง”

ยังไม่ทันที่แสนวิเศษจะได้ตอบรับหรือปฏิเสธสถานะใหม่ที่ไพรมากรหยิบยื่นให้ เสียงโทรศัพท์ก็ดังขัดจังหวะเสียก่อน แต่ไพรมากรกลับพอใจด้วยซ้ำ เพราะไม่อย่างนั้นหญิงสาวอาจจะปฏิเสธสิ่งที่เขากำลังเสนอก็ได้ ให้มันขาดตอนไปแบบนี้จะได้ตีเนียนได้ง่ายๆ

“ค่ะ” แสนวิเศษดึงมือกลับมาแบบไม่น่าเกลียดเพื่อรับสายที่เข้ามา อีกฝ่ายก็ยอมปล่อยให้อิสระแต่โดยดี ไม่ตั้งต้นรวบรัดจนหญิงสาวอึดอัด แต่ประคองหลังสาวงามลงมาจากชั้นสองของเพนต์เฮาส์แทน อีกคนก็เผลอกับคนในสายไป ไม่ทันใส่ใจว่าหนุ่มหล่อวัยสามสิบแปด อับเลเวลการแสดงออกกับหล่อนขึ้นมาอีกระดับ “งั้นเดี๋ยวแสนลงไปรับข้างล่างค่ะ”

“คุณกรไปค่ะ ว่าที่รัฐมนตรีแสนมาถึงแล้ว”